



41. ČÍSLO/II. ROČNÍK

3,- Kč

9. ŘÍJEN 1994

HLAVNÍ PROMLUVA SV. OTCE PŘI GENERÁLNÍ AUDIENCI APOŠTOLSKÁ MOBILIZACE LAIKŮ

1. Nyní, na prahu třetího křesťanského tisíciletí oživuje církev velká naděje. Přípravuje se, aby do něho vstoupila s hlubokým úsilím o obnovu všech svých sil, mezi něž patří i křesťanští laikové.

Kladným jevem dějin posledního století je - v souvislosti se značným rozvojem eklesiologie - živé vědomí laiků o poslání, němuž jsou povoláni v církevním životě. Dříve se příliš často laikům zdálo, že církev se zto-tožňuje s hierarchií, takže jejich po-stoj se podobal člověku, který jen přijímá od druhých, není však povolan ke specifické činnosti a zodpo-vědnosti. *Dnes si našťestí už mnoho laiků uvědomuje, že - ve spojení s těmi, kdo vykonávají služebné kněžství - i oni, laikové, tvoří církev a že mají závazné úkoly v jejím životě a rozvoji.*

2. Byli to sami církevní pastýři, kteří vybidli laiky, aby na sebe vzali svou zodpovědnost. Bylo to zejména založení *Katolické akce* zásluhou Pia XI. Tím byla zahájena rozhodující kapitola v rozvoji laické činnosti na poli náboženském, společenském, kulturním, politickém a do-konce i hospodářském. Historické zkušenosti spolu s věroučným pro-hloubením *Katolické akce* připravily její nové členy, otevřely nové obzory a zažehly nové plameny. Církevní hierarchie se stavěla k laické čin-nosti stále příznivěji, až nakonec došlo k určité apoštolské mobilizaci, ke které několikrát vyzval Pius XII. Ve svém velikonočním poselství z ro-ku 1952 vybízel: „*Kromě kněží ať mluví i laikové, kteří se naučili pronikat do myslí a srdcí slovem a láskou. Ano, pronikejte všude jako nositelé života: do továren, dílen i do polí na venkově; Kris-tus má právo všude vstoupit.*“ Vý-zvy Pia XII. byly výchozím bodem pro mnoho podniků *Katolické akce* i jiných sdružení a hnutí,

jež stále více rozšiřovala činnost křesťan-ských laiků v církvi a společnosti.

Následující výzvy papežů a bis-kupů, zejména za II. vat. konciliu, jakož i na synodách a v různých po-koncilových dokumentech, stále více schvalovaly a povznášely obrození laického církevního uvědomění. A to nás opravňuje k naději v další růst církve.

3. Je možno mluvit o novém laickém životě přímo překypujícím možnostmi jako o historicky zjištěném a ověřitelném faktu. *Skutečná hodnota takového života pochází z Ducha sv., jenž hojně rozděluje v církvi své dary, jako to ostatně děl-lal již od počátku, od Letnic. I v na-ších dnech to dosvědčuje mnoho znamení a svědectví, jak od jednotlivých osob, tak i od celých skupin a hnutí, jež se velkodušně věnují apoštolátu a dokazují, že letnicové divy dosud nezanikly, naopak, že se hojně projevují i v současné církvi. Je třeba prohlásit, že spolu se značným rozvojem nauky o charismatických darech se projevil i nový rozkvět v církvi pracujících laiků. Současnost obou těchto jevů není náhodná. Vše je dílem Ducha sv. jako účinného a životodárného původu všeho, co je v křesťanském životě skutečné a ryze evangelní.*

4. Je dobře známo, že působení Ducha sv. se neprojevuje pouze v charismatických podnětech a da-rech, nýbrž i ve svátostném životě. I z tohoto hlediska je možno s ra-dostí rozpoznat značný pokrok v prohlubování svátostného života laiků.

Je tu určité zaměření k lepšímu hodnocení křtu jako zdroji veškerého křesťanského života. V této linii je třeba dále pokračovat a stále lépe si uvědomovat a využívat bohatství svátosti, jejíž účinky v sobě zahrnují celé trvání života.

Bude též vhodné více zdůraznit hodnotu svátosti biřmování, která jako zvláštní dar Ducha sv. uděluje schopnost dodat víře v Krista vy-spělejší svědectví a také uvědoměleji a svobodněji na sebe vzít svou vlast-ní zodpovědnost v církevním životě a apoštolátu.

Správné zhodnocení svátosti manželství je zásadně důležité pro posvěcení manželů samých i pro vytváření křesťanských ohnisek (tj. ro-din), na nichž závisí budoucnost Bo-žího lidu a celé společnosti. V tomto směru pracují skupiny a sdružení, jejichž cílem je prohlubování man-želské spirituality. I v tomto směru bude nutno neúnavně a bez pře-stávky pokračovat.

Hlubší, vědomější a aktivnější účast laiků na eucharistické oběti umožňuje, že v křesťanských komu-nitách se

rozmáhá silněji vydávání svědectví a větší úsilí v apoštolátu. Zde je stále možno nacházet živý pramen spojení s Kristem, církevní-ho společenství a nadšení při hlá-sání evangelia.

Méně pozornosti snad bylo v posledních letech věnováno svátosti smíření. Je záhodno si přát, aby vzrostlo úsilí nového častějšího přístupu k této svátosti, z níž může vyplýnout nejen milost duchovního uzdravení, nýbrž i nový zápal ve vnitřním životě, jasnější názory a po-stoje, jakož i usilovnější práce v církevních službách. Nelze zapomínat, že v případě těžkého provinění je svátostná zpověď nezbytná, chceme-li přistoupit ke sv. přijímání.

5. Jak plyne z těchto prostých náznaků o postavení laiků v součas-né církvi, povznášení laického apo-štolátu vyžaduje i úměrný rozvoj výchovy laiků. Především je třeba pečovat o jejich duchovní život. V tomto ohledu se dá s ra-dostí pozorovat že laikové mají stále více k dispozici prostředky vhodné k jejich duchovnímu růstu, a to od skupin, jež se věnují modlitbě a du-chovní činnosti a které již působí v mnoha farnostech, až po setkání zasvěcené četbě Písma sv. a výkladu Božího slova, až po přednášky o as-kezi a spiritualitě, až po dny du-chovní obnovy a duchovních cvičení. Těž náboženské rozhlasové a tele-vizní pořady jsou účinným ná-strojem k obohacování víry a dávají křesťanskému lidu pokyny pro du-chovní život a projevy zbožnosti.

6. Pro dnešní svět jsou příznačné šíření se a růst kulturní úrovně v různých vrstvách obyvatelstva. Proto je stále nutnější dobrá věro-učná příprava pro laiky působící v církevní činnosti. I v tomto směru zjišťujeme s uspokojením značný pokrok. Mnoho laiků se snaží hlou-běji pochopit učení víry. Významný je stále větší počet ústavů pro ná-boženské vědy.

Teologické kurzy a přednášky, které dříve byly vyh-razeny jen těm, kdo se připravovali na kněžství, jsou teď stále přístupnější i laikům. Těchto kurzů a přednášek se účastní nejen ti, kteří chtějí získat hlubší vědomosti při vyučování náboženství, nýbrž i mnoho jiných, kteří si přejí hlubší náboženské vzdělání, z něhož pak budou mít užitek i rodiny, přátelé a známí. Důvodem k naději je i živý zájem, s nímž byl v různých částech světa přijat *Katechismus katolické církve*.

7. Rozvoj věroučné přípravy laiků byl zaznamenán i z hlediska lepší-ho poznání sociálního učení církve. Ti, kdo na jakékoliv úrovni pů-sobí v hospodářské či politické ob-lasti, mají ve svých akčních progra-mech vycházet ze

POSELSTVÍ KRÁLOVNY MÍRU

Medžugorje, 25. 9. 1994

Drahé děti!

Raduji se s vámi a zvu vás k modlitbě.

Děťátka, modlete se na můj úmysl. Jsou mi potřebné vaše modlitby, kterými vás chci přiblí-žit k Bohu. On je vaše záchrana. Bůh mě posílá, abych vám po-mohla a abych vás dovedla k ráji, který je vašim cílem. Proto děťát-ka, modlete se, modlete se, modle-te se.

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

zásad tohoto učení. Doufáme, že dosažený pokrok bude stále více pokračovat. Církevní sociální učení je bohužel příliš málo známé. Je tedy úkolem současných křesťanských laiků, - ovšem sociálně a duchovně dobře připravených, aby hledali vhodné způsoby, jak tyto zásady uplatňovat, a účinně tak přispívali k budování s p r a v e d l i v ě j š í a solidárnější společnosti.

8. Povznášení života laiků v církvi - jednak vzbuzuje city vděčnosti Pánu, jenž

je stále obdivuhodný ve svých darech a jednak též opravňuje k růstu nové naděje. **Křesťanství lai-kové se stále aktivněji podílejí i na misionářském úsilí církve.** Na jejich velkodušném přínosu se ve značné míře zakládají i *vyhlídky na hlásání evangelia v dnešním světě.* V laikích se v celé své záři projevuje i tvář Božího lidu putujícího ke své vlastní spáse a právě proto též usilujícího o šíření světla evangelia a snažících se, aby Kristus žil v myslích i srdcích všech bližních. Jsme si jisti, že Duch sv., jenž

podnítl rozvoj spirituality a poslání laiků v nynější církvi, bude v tomto svém působení pokračovat k většímu dobru budoucí církve.

Radio Vaticana
(zvýraznění v textu red. Světla)

MYŠLENKA NA NEDELI

BOHATSTVÍ OHROŽUJE

1. Úsilí o neustálý růst bohatství může vést k situaci, kterou nám představuje Dürrenmatt v dramatu „Frank pátý“: Lidé, kteří se snaží, aby zbohatli, přijdou do si-tuace, kdy sedí po zuby ozbrojeni před trezorem, ve vzájemné nedůvěře a ve stra-chu jeden před druhým.

Ohrožení bohatstvím, o kterém mluví evangelium, je ovšem myšleno jinak.

2. Ježíš mluvil o bohatství velmi tvrdě. Nejen po setkání s bohatým mužem, ale také v jiných souvislostech, například ve zvolání „Běda vám bohatým“ (Lk 6,24), v podobenství o bohatci a Lazarovi (Lk 16,19–31). O bohatém muži, který střídá svůj majetek (Lk 12,16–21) a v návaznosti i v podobenství o nespravedlivém správci (Lk 16,13).

Také jinde zaznívá toto téma, třeba při setkání se Zacheem (Lk 19,1–10), v Magnifikat (Lk 2,46–55), v podobenství o roz-sevači (Mt 13,22).

Ježíš mluvil tak tvrdě, že učedníci znejistili a ptali se: Kdo vůbec může být ještě zachráněn?

3. Je všeobecnou zkušeností, že se stoupajícím blahobytem náboženský život ustupuje. Jak je to možné? Bohatství by přece mělo člověka osvobodit pro ušlech-tilou činnost. Skutečností ale je, že se u bohatého zaměřují starosti více na ve-dlejší věci a že citění pro vyšší hodnoty a snaha po velikém, věčném, po osobní zralosti a konečné dokonalosti odumírá. Čím více je někdo bohatý materiálními statky, tím snadněji ztrácí pochopení pro osobní hodnoty. Oč více se někdo stará o jmění, o to méně usiluje o věrnost, spo-lehlivost, spravedlnost, přátelství, slitování. Čím vyšší stav konta, tím větší starost o další jeho zvyšování, tím menší snaha o „duchovní stravu“ tím větší lhostejnost v náboženských otázkách.

Jak se tedy máme zachovat?

Neměli bychom se tolik obávat, aby nám nechybělo potřebné, aby mnohá na-še přání nezůstala nesplněna, ale musíme se mít na pozoru, když se nám plní příliš mnoho přání. Čím více se nám plní přání po pozemských statcích, tím více bychom měli být na pozoru.

„Čím více má, tím více chce.“ A o to méně porozumění zbývá pro poselství o Božím království. O to větší bude nebezpečí, že sejdeme na sces-tí.

Všechno, co máme, chceme užívat - s vděčností.

Všechno, co máme, přijímat jako závazek vůči druhým.

Všechno, co máme, chápat jako po-moc.

To ale znamená „být nad věcí“, myslet na pomíjivost majetku. Být připraven ztrácet s odevzdaností mate-riální věci v zájmu vyšších hodnot. Nestát se otrokem vlastního majetku. Být spokojen s dosažitelným. Starat se více o duchovní život než o zisk.

Kdo takto uvažuje, bude rozumět Ježí-šovým tvrdým slovům a dokonce tomu „Běda“ o bohatých, bude je přijímat jako radostnou zvěst, jako včasné varování, ja-ko návod ke správnému jednání. Bude vděčný i za slova: „Jaký prospěch bude mít člověk, získá-li celý svět, ale svůj život ztratí?“ (Mt 16,26).

Joachim kardinál Meisner -

MYŠLENKY O SV. RŮŽENCI

Na naší životní pouti potřebujeme průvodce, který zná cestu, oporu, na kterou se můžeme spolehnout, cestu, která vede k cíli. Všechno to je nám dáno v růženci. Je to souhrn a trest' evangelia a může nás dopro-vázet doslova od kolébky až do hrobu.

Jednou jsem viděl růženec zho-tovený ve válečném zajateckém tá-boře z velmi vzácné suroviny: z chle-bové střídky. Skutečnost, že hladový voják si odtrhl od úst drahocenný chléb, aby si z něho zhotovil růže-nec, mluví výmluvněji než mnoho zbožných knih.

Růženec nám zviditelňuje Ježí-šovy stopy ve světě. „Vyšel jsem od Otce a přišel jsem na svět, nyní opět opouštím svět a jdu k Otci.“ Od Otce k Otci, tak se nazývá ona cesta. Mezitím prošel náš Pán mnoho cest tohoto světa křížem krázem. A my jej nyní doprovázíme od perly k per-le, od pokladu k pokladu. Od tajem-ství jeho dětství přes zastávky jeho spásonosného utrpení smíme spolu s Marií jít až k jeho oslavení. Jeho cesty jsou i našimi cestami.

Svět je plný scestí, bludných cest a zátarasů. Potřebujeme orientaci. Sáhne-li po růženci, jsme na do-bré stopě, na stopě Ježíšově, který vyšel od Otce a vrací se zpět domů k Otci. Je to cesta našeho Pána a je-ho Matky.

V růženci a jeho patnácti tajem-stvích může věřící prosebník zakusit pomocnou ruku Panny Marie. V evangeliu je nám dostupná Boží skutečnost. V růženci k nám nata-huje vstříc svou pomocnou ruku Matka Kristova. Když selžou všech-ny opory, je to právě tato ruka, které se můžeme svěřit, jak to učinil s námi náš Pán na kříži.

Růženec je souhrn naší víry. Před několika lety, kdy evangelium bylo v Rusku ještě zakázáno a lidé byli proto pronásledováni, navštívilo mě v NDR několik bratří ve víře, kte-ří se od r. 1943 nemohli účastnit žádné bohoslužby. Zeptali se mne: Co musíme věřit a co máme předat našim dětem, abychom dosáhli věč-ného cíle? Protože si s sebou ne-mohli vzít žádné knihy, vtiskl jsem jim do ruky růženec. Na otázku, co

to má společného s obsahem víry, mohl jsem jim jednoduše odpovědět: Na konci růžence je kříž. Sv. Tomáš Akvinský říká: Kříž je kniha, kterou není možno nikdy dostatečně do-studovat. Na kříži se modlíme vy-znání víry. Pak přijdou první tři zdrávky s božskými ctnostmi: ví-rou, nadějí a láskou. To je naše ži-votní nauka. Pak následuje na šňúr-ce navlečený, jakoby ze slepeckého písma, celý Nový zákon, který může přečíst jen věřící člověk svýma mod-lícima se rukama. Víc než růženec nepotřebuji nic k víře ani k životu.“ Nato zvedl jeden muž s nadšením růženec do výše se slovy: „Tady držím v ruce celou víru církve.“

(Z knihy: *Sein, wie Gott uns gemeint hat - Betrachtungen zu Maria. Překlad - iš-*)

RŮŽENEC

Nezřídka se setkáváme u katolíků s náhledem, že růžencová pobožnost je pobožností pro děti, vhodná k posílení k sentimentální a zvykové zbožnosti nějakých žen, ale na každý pád nedůstojná mužů...

Avšak jestliže používáme času k přebírání 15 desátek růžence a meditujeme--li nad velkými pravdami naší víry a sledujeme tak, abych řekl, krok za krokem tuto báječnou křesťanskou epopej; pokoušíme--li se měřit její význam a uhádnout její skvělost, kochat se harmonií, nebudeme už pokoušeni tvrdit, že růženec je dětskou pobožností.

Ó, není pochyby, že je růženec dět-skou pobožností v tom smyslu, že i dítě ji může vykonávat a mít z ní užitek. Právě toto je úžasné u prostředků, které nám dal Bůh k použití, abychom došli k němu: každ-ý jich může užívat s užitekem, od dítěte, které sotva začíná mluvit, až po dospělé, proniklé moudrostí...

Z ničeho Bůh stvořil svět přírody; „z ničeho“ vytváří pro nás, pro každého z nás nesrovnatelně krásnější svět víry. „Nic“ na počátku věcí je výrobní značkou Boha, neoddiskutovatelné znamení jeho všemoci.

Jakmile toto pochopíme, můžeme se dát do recitace růžence a meditovat jeho tajemství; vždyť jsme pochopili tu správnou metodu. Tato metoda spočívá přede-vším v tom, že se dáme pokorně do školy Boží, že nasloucháme jeho hlasu, který, zatímco ústy odříkáváme Pater a Ave, mluví v našem nitru; jedním slovem stát se malým dítětem, malým a nevzdělaným dítětem v jeho přítomnosti. Vždyť když se jedná o poznání Boha, neobstojí žádná lid-ská moudrost; nejmoudřejší tu budou vždy-cky u a b c (u začátku). Jedině z Boha ja-ko ze zářícího slunce plyne do nás světlo.

Po zaujetí tohoto stanoviska jednou provždy je třeba dát volno svému vlastní-mu srdci, popřát mu čas k extázi, k roze-hřátí v paprscích Božích pravd, které nám růženec připomíná a vyvozovat z nich zá-věry pro praktický život. Náš život pak nebude ledajaký; nebude se vydávat na-zdařbůh všude tam, kam ho ženou větry vrtochů a vášní. Bude to prozářený a plod-ný život; poněvadž bude prosáklý vírou a láskou; bude to živý, trvalý růženec, jehož nejoslednější, nejpokornější skutky na-ších dnů budou vytvářet desátky.

Hlavně se nenechme ovlivnit a odradit nejasnostmi a obtížemi počátku. Svět víry už je takový; abychom do něho vnikli, abychom se tam svým rozumem cítili doma a svým srdcem našli tam teplo, jaké potřebujeme. Je nezbytné projít tunelem, který do něj vede. Jedině když nejdříve kráčíme nějaký čas s tápáním v temnotách, vzta-hující pokorně ruku k Bohu, který nás volá, abychom neklopýtli, jediné když se budeme orientovat podle zvuku jeho hla-su, abychom nezbloudili, jediné potom se otevřou naše oči světlu, jímž tak rád osl-ňuje ty, kteří ho hledají ve vší prostotě. Hledejme tedy a nalezneme; tlučme a bude nám otevřeno.

Martin-Stanislav Cillel

LITURGICKÁ ČTENÍ V TÝDNU

Neděle 9. říjen 28. neděle v mezidobí	- 1. čt.: Mdr 7,7-11 Ž 90(89), 12-13.14-15.16-17 odp.: 14 2. čt.: Žid 4,12-13 Ev.: Mk 10,17-30
Pondělí 10. říjen ferie	- 1. čt.: Gal 4,22-24.26-27.31-5,1 Ž 112,1-2.3-4.5a+6-7 odp.: 2 Ev.: Lk 11,29-32
Úterý 11. říjen ferie	- 1. čt.: Gal 4,31b-5,6 Ž 118,41.43.44.45.47.48 odp.: 41a Ev.: Lk 11,37-41
Středa 12. říjen pam. sv. Radima	- 1. čt.: Gal 5,18-25 Ž 1,1-2.3.4+6 odp.: Jan 8,12 Ev.: Lk 11,42-46
Čtvrtek 13. říjen ferie	- 1. čt.: Ef 1,1-10 Ž 97,1.2-3ab.3cd-4.5-6 odp.: 2a Ev.: Lk 11,47-54
Pátek 14. říjen nez. pam. sv. Kalista I.	- 1. čt.: Ef 1,11-14 Ž 32,1-2.4-5.12-13 odp.: 12b Ev.: Lk 12,1-7
Sobota 15. říjen pam. sv. Terezie od Ježíše	- 1. čt.: Ef 1,15-23 Ž 8,2-3a.4-5.6-7 odp.: srv. 7 Ev.: Lk 12,8-12

BREVIÁŘ PRO LAIKY

<i>Uvedení do první modlitby dne</i>	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
Antifona	1136	1150	1166	1722	1197	1213	1741
Žalm	784	783	783	783	784	784	786

Ranní chvály

Hymnus	1136	1151	1166	1723	1198	1213	1559
Antifony	1137	1151	1167	1183	1198	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1170	1724	1201	1217	1743
Antifona k Zach. kantiku	720	1155	1170	1557	1202	1218	1743
Prosby	1140	1155	1171	1724	1202	1218	1744
Záv. modlitba	721	1156	1171	1557	1202	1558	1560

Modlitba během dne:

Hymnus	1141	1156	1172	1187	1203	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	1198	1206	1221	1236
Záv. modlitba	721	1159	1175	1191	1206	1222	1236

Nešpory:

	SO							
Hymnus	1132	1145	1160	1176	1727	1207	1223	807
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1208	1224	808
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	1224	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1180	1730	1211	1226	810
Ant. ke kant. P.M.	720	721	1164	1180	1557	1211	1227	721
Prosby	1135	1149	1165	1180	1731	1211	1227	811
Záv. modlitba	721	721	1165	1181	1557	1212	1558	722

Kompletář	1238	1242	1247	1251	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

VYZNÁNÍ ODPADLÉHO KNĚZE

Z DOPISU ADRESOVANÉHO P. W. VAN STRAATEN ZNÁMÉMU JAKO „ŠPEKVATER“

Dříve jsem byl řeholník, nyní jsem kněz, který složil svůj úřad a oženil se. Byl jsem jedním z těch mnoha, kteří nevěří v ďábla. S velkou povýšeností jsem vytáhl do boje proti středověkým zaostalostem v církvi.

Nyní opět věřím, že satan existuje. Mohu vám říci, že jsem stál na pokraji sebevraždy. Díky známosti s jedním konvertitou jsme se já a moje žena začali opět modlit růže-nec.... Těchto mých několik vět ne-může vyličit tragedii, která se ode-hrála v mé duši.

Každý den začíná pro mne bojem proti zoufalství, odporu, zatrpklosti a nenávisti a prosbami o obrácení, pokání a odpuštění. To, že nás Ježíš ve své lásce vyhledal a přivedl zpět, je pro mne zázrak jeho nepochopitelného milosrdenství.

Dovolte mi, abych se za sebe i za své spoluprovinilé bratry omluvil. Byli jsme zaslepeni satanem a vlastní pýchou. Věřili jsme, že sloužíme pokroku, a ve skutečnosti jsme zbořili Boží chrám. Věřili jsme, že prolo-míme stará tabu, a ve skutečnosti jsme se stali otroky Knižete tohoto světa.

Ale když o tom všem přemýšlím, moje pýcha, moje smyslnost, můj nedostatek pokory jsou výstrahou. Kéž mi Bůh dopřeje, abych se mohl kát. Nepřeji si, aby mě církev jako kněze

rehabilitovala, toho nejsem hoden. Ale doufám, že budu moci jednou jako laický bratr činit pokání v některém přísném klášteře. Svěřuji se Boží prozřetelnosti. V každém případě milost Boží mě nenechala na holičkách.

Nečekám od Vás žádnou odpověď, Váš čas je příliš drahý. Ale snad to bude pro Vás pomoc, když uslyšíte povzbuzení z té strany, od-kud byste to neočekával. Jsem pře-svědčen, že mnoho lidí v mém po-stavení smýšlí jako já, ale nemají odvahu to přiznat. Cesta zpět je velice tvrdá. Modlete se, aby Bůh dal mnohým z nás milost obrácení, dříve než bude pozdě...

V této zmatené době jsem přesvědčen, že láska k Ježíši, Marii a věrnost papeži jsou jediným základem pro pravé věřící. Mohu počítat s Vaší modlitbou? Té potřebujeme obzvláště. Podílíme se na Vaší „zá-chranné akci“. Pracujete pro ty, kteří se nacházejí ve vězení pro svou věrnost ve víře. Myslete také na nás, kteří jsme ve vězení své nevěrnosti. Modlím se denně breviář těmi slovy, která jsme po dlouhá léta z p í v a l i v chóru. Myslím, že Bůh to ode mne žádá. Denně se účastním mše svaté a modlím se za Vás a Vaše dílo.

Kéž Vám dá Bůh a jeho Matka své požehnání.

Proč máme málo kněžských a řeholních povolání? Protože nikdo nechce nic slyšet o ideálu panictví

a panenství, mládeži se vychvaluje jen manželství (konkubinát?), přičemž se však nemluví o manželství, ale o „lásce“, ale nemyslí se na lásku, nýbrž pouze na rozkoš, jak o tom píše jeden rozšiřovaný leták: „Právo na rozkoš a neomezený sex se musí konečně zabydlet i v církvi.“

Jaká nezodpovědnost zaznívá z těchto slov!

Rudolf Graber, řezenský biskup

Pohled na jeho zraněné Srdce. Říkám ti, musíš je vidět, neboť jenom proto byl pro tebe otevřen jeho bok, abys je mohl vidět.

Vezmi toto srdce a přilož je ke svému, aby ses mu stal podobný.

Ze starého Kolínského rukopisu z 13. století

Papež Pius XII. jasně předvídal současnou krizi v církvi. To potvrzuje mimo jiné citát z dopisu hraběti Jindřichu Petrovi Galeazzimu, který byl důvěrným spolupracovníkem papežovým, jemuž se svěřoval se svými starostmi, které jej sužovaly na konci jeho pontifikátu: „Slyším kolem sebe novotáře, kteří by chtěli zbořit církev svatou, kteří chtějí uhasit plamen, jímž církev osvětluje celý svět, šlapou po jejím duchovním pokladu a chtějí by zatratit celou její dějinnou minulost.“

OTEC LŽI

Není výstižnějšího názvu pro ďábla, než ten, kterým jej označil náš Pán: otec lži. V tom je celá podstata jeho postoje i jeho působení. *Nedržel se pravdy, poněvadž v něm není pravdy. Když lže, mluví z vlastního, neboť je lhář a otec lži* (Jan 8,44). Šlape po pravdě a na její místo ho-nosně dosazuje nádherně a přesvědčivě upravený klam. Nejdříve oklamal sám sebe, když popřel své postavení v řádu stvořených bytostí a povýšil sám sebe na boha. Pak se stal i *vrahem lidí od počátku* (tamtéž), i do lidského světa přinesl lež a klam. Zná všechny odstíny a varianty podlého umění klamu a lsti. To, s čím se v této oblasti setkáváme u lidí, jsou vždy odvary jeho ďábelského řemesla. Satan je mistr převleku a kamufláže. Vrcholnou předhůdku svých triků chystá před koncem světa, kdy podle slov Páně na sebe vezme dokonce podobu Me-siáše a bude činit veliké divy a zázraky (srv. Mt 24,23n, Mk 12,21n). Tam totiž půjde o všechno.

Ovocem lži je pýcha. Pýcha svévolně popírá pravdivou skutečnost a staví na odiv lež. Proto se *Bůh staví proti pyšným* (Jak 4,7, 1 Pt 5,5)). Nákaza, kterou nás chce satan nainfikovat, obsahuje právě lež za-snoubenou s pýchou. Nic nedbá, že jsme se ve křtu odřekli jak jeho samého, tak jeho pýchy. Bude se vytrvale snažit, aby svým jedem po-třísnil i to nejzákladnější. Viry pýchy jsou bohatě rozsety v nás i kolem nás a čekají na vhodnou příležitost, na každické oslabení organismu, aby se rozbu-jely. Že se to Zlému vy-plácí, dokazují bludy a hereze, odpa-dy a zrady, pře a rozkoly, rozbroje a války, jimiž jsou přeplněny dějiny světa i církve. Všechny vyklíčily ze semínka pýchy. Ale žádný z těchto satanových virů nevy-růstal ve vzduchoprázdnou, musel nejdříve začít klíčit v některém lidském srdci. Pro-niká do srdcí jak laiků, tak kněží, pronikl úspěšně do klášterů i na biskupské stolce i pod kardinálské

klobouky a mitry patriarchů. Nikdo z nás si před ním nemůže být jist, i kdyby se nám zdálo, že jsme na cestě k dokonalosti ušli již mnohou míli. *Kdo stojíš, hleď, abys nepadl* (1 Kor 10,12). Právě proto, že lež je pýcha a pýcha je lež, umí pýcha vzít na sebe podobu, že je až k neroze-znání od ctnosti. V tom je její trvalá zrádnost. Stačí se trochu porozhléd-nout, a najdeme bezpočet příkladů.

Jedna ze satanových lstí je lež o suverenitě lidského rozumu. Oslněn překvapivostí poznání staví se člověk do klamných pozic, jako by to, co poznal, sám stvořil, nikoliv pouze našel. V tomto opojení zapo-mněl na omezenost a hranice vlast-ního poznání a povýšil svůj jen do-mněle široký horizont na kritérium bytí a nebytí. To, co přesahuje hra-nice jeho poznání a zkušenosti, nemá nárok na existenci. Takto jej ani nemůže napadnout, že ve sku-tečnosti navzdory nepřeborným hal-dám

☉ vědeckých spisů, zredukoval svět do žabí perspektivy své lidské omezenosti, která se „neomezenou“ jeví právě jen z těchto žabích měřítek. Hlediska „vývoje“, „pokroku“, „dynamiky“ a „vědeckosti“ u č i n i l a z trvalých pravd a transcendentních hodnot starou veteš. Tento druh pýchy si velmi libuje v pro-středí hojnosti a blahobytu, které podporuje u člověka falešné sebe-vědomí a sebejistotu, takže zamilován do své soběstačnosti ztrácí ze zřetele pravdu o svém skutečném postavení. *Běda vám bohatým, běda vám, kdo jste sytí, jimž všichni lidé lichotí jak dřívě nepravým prorokům.* (srov. Lk 8,24n). Žel neplatí to jen pro světskou oblast, ale i pro církev. Jak rychle se umí rozumářská od-růda lživé pýchy a pyšné lži v lid-ském srdci zabydlet a rozbujet, uka-zují příklady odborníků, kteří byli před třiceti lety koncilními poradci a dnes jsou předními koryfeji protikoncilního a protipapežského novomodernismu (např. Küng, Häring). Tento modernismus je obzvláště houževnatý plevel, který prorůstá jakoby nezadržitelně církev Boží až k nejvyšším místům, a přitom se tváří, jako by byl tou jedinou pravou pšenicí.

Ale otec lži nelení ani v opačném táboře. U těch, které znepokojuje úpadek víry a svědomí, zkouší jiné varianty své dovednosti. Nachází zde jedince či skupiny, jejichž bdělost ve vzrušeném zápase proti vzmahajícímu se zlu přecenila sama sebe a stala se zaslepeně jednostrannou. Satanova prohanost zde spočívá v tom, že u nich rozvíjí jiné rozumář-ství, které je jakoby pravověrné, takže mají vlastně důvod milovat své vlastní představy. Jejich zaměřenost k Bohu se zamlžuje tím, že jeho mí-sto začne zaujímat stále více jen ta jejich vlastní představa o NĚm. Vní-mají svět skrze své zjednodušené černobílé schéma, do kterého zasa-zují jednotlivosti podle svých před-stav, takže bývají udiveni, jak jim to všechno vychází a jakou mají jasno-zřivost. Tomu, co zasadili do černých polí, vyhláší nekompromisní boj. Nepřítel je dokonce pobádá, aby vyrazil vytrhat koukol, neboť si ne-všímají, že šlapou po pšenici. Diví se ve své netrpělivosti a někdy i pohor-šují, že je tak málo těch, kteří je ná-sledují v jejich horlivosti, že druzí neprožívají to, co oni tak evidentně prociťují. *Pískali jsme vám a netan-čili jste, naříkali jsme, a nekvíleli jste* (Mt 11,17). Z jejich nekompromis-ních útoků na zlo má satan prama-lou škodu, protože více zatvrzují než obracejí. *Vypracovali Pánu Bohu scénář,* podle kterého by měl očistit svět, hledají všemožné příznaky a důkazy, že už už se k tomu schyluje právě podle tohoto scénáře, a nemo-hou se dočkat chvíle, kdy bude pravda (spolu s nimi) triumfovat. *Rá-di by přivolali oheň z nebe, ale neví, jakého jsou ducha* (Lk 9,54). Pokud má satan v

tomto postupu ob-zvláštní úspěch, podaří se mu do-tlačit svou oběť až k projevům sek-tářství. Ale co se daří zpravidla vždy, je vyvolávání netrpělivosti, nesná-šenlivosti a neklidu v duši, který vyplývá ze stavu rozpolcenosti: pře-horlivá duše, která na jednu stranu nenávidí zlo, na druhé straně poci-ťuje uspokojení, že je nalézá, neboť to potvrzuje její představy obsažené ve „scénáři“. Někdy zlo „vidí“ i tam, kde vůbec není nebo jde dokonce o jeho opak.

Jiné věrné křesťany vmanévruje Odpůrce do role arbitrářů té či oné ob-lasti v církvi. Jedni se cítí povoláni hodnotit liturgii, jiní hudbu, další církevní organizaci nebo výkon kněžské či biskupské služby a běda tomu, co neodpovídá „normám“, kte-ré oni tak dobře pochopili a tak neochvějně hájí. Při bohoslužbách jim ani nezbude čas na osobní mod-litbu, protože se nestačí podivovat či pohoršovat nad tím, co zde musí vidět a slyšet. Jsou jako posluchač, který opouští koncertní sál, protože dirigent nepochopil jeho představu o prováděné skladbě, na kterou on má svá neúprosná měřítka. Tak je Odpůrce zaplétá do mrzoutství a škarohlídství, které jim znemožňuje, aby v duši prožívali pravou radost a pokoj.

Prohnaný otec lži však nedá pokoj ani těm, kteří se v tichosti a pili vydali po úzké cestičce, která vede k dokonalosti. Jednou jim po-nouká uspokojení, jak vysoko již vystoupili, aby se jim záhy vysmíval, jak se na té cestě vzhůru belhají. Ji-ným trikem je vnukání představy, jako by to, pro co se duše právě za-nítala, již samo znamenalo změnu, obrat či dosažení cíle. Je pohotovým dodavatelem malomyslnosti, s níž duše prožívá zklamání, že se jí nedo-stává duchovních darů a vyznamenání, které by si už snad zasloužila. A mnoha a mnoha jinými způsoby plete se člověku pod nohy v přestro-žení klamných představ, které zavá-dějí pýchou, protože neodpovídají pravdě.

Obzvláště pak Zlému záleží na tom, aby svým osvědčeným způso-bem tj. vmlouváním lží, narušoval a mařil ovoce apoštolské práce i horlivých evangelizátorů. Pod jeho působením začne často klíčit zcela nenápadně a nepozorovaně v srdci zaníceného dělníka na vinici Páně zalíbení a uspokojení z vlastní práce, z dosahovaných úspěchů, které pře-růstá do přesvědčení o vlastní jedi-nečnosti až nenahraditelnosti. To, co dělá a jak to dělá, přestalo být pro-středkem a stalo se cílem a zdrojem uspokojení. Pak ovšem všechno, co by mohlo ohrozit tuto lichotivou vi-dinu vlastní výjimečnosti, vyvolává nejprve neklid, pak nelibost, pocit ohrožení a nakonec i nevráživost a zášť. Mýtus vlastní nedotknutel-nosti je

omylem odvozován od vzne-šenosti poslání, k němuž se cítí po-volán. Sebeuposuzování se řídí nekri-tickým obdivem nad sebou samým a posuzování druhých je pozname-náno při nejmenším podezřením z nekalých pohnutek a rostoucím přesvědčením o nekompetenci a ne-schopnosti těch ostatních. Jako by měl zajištěno u nebeského Otce mo-nopolní postavení, všechno ostatní kolem sebe si vysvětluje jako neka-lou konkurenci. Tam, kde by se zlým sebeklamem nahodaný apoštol mohl radovat z rozkvétající Boží mi-losti, sžírám se roztrpčením, že tato milost neprochází jeho rukama. Ty, kteří by mohli být jeho nejlepšími spolupracovníky, nepřipustí do své blízkosti v podvědomé obavě, aby v jejich světle nepobledla jeho hvěz-da. Někdy začne jako kouřovou clo-nu používat až nekriticky lichotivou chválu vůči těm, na které vlastně z výše uvedených důvodů vnitřně za-nevrel a kterým pokradmo hází klacky pod nohy. Příklad máme již v samotném evangelii: Jak ne-upřímně znějí slova farizeů: *Mistře, víme, že jsi pravdomluvný a učíš cestě Boží podle pravdy* (Mt 22, 17). Kam až může takto oklamáný člověk dojít, ukázal nám Ježíš varováním: *Přichází hodina, že ten, kdo vás za-bije, bude se domnívat, že tím uctívá Boha* (Jan 16,2). Nenechme se mýlit, když se nám zdá, že něčeho takového nejsme přece schopni. První křehký výhonek, který vzejde ze se-mene stromu, je tentýž strom jako stoletý kmen.

Zdálo by se, že ti, kteří pro svůj racionalismus odmítají nakonec Bo-ha, mají daleko k těm, kteří usilují o dokonalost nebo horlivě pracují na vinici Páně. Nemají, a přece mohou mít jedno společné: ačkoliv jsou na cestách, které jdou opačným smě-rem, mohou bloudit z podobného důvodu: vlastní představa byla po-vyšena v rozporu s pravdou na trůn skutečnosti. Nedbají, že pro všechny stejně platí, že *nenesou kořen oni, ale kořen nese je* (Řím 11,18). Čím déle člověk nechá klíčit satanovo semeno, tím více ztrácí schopnost je vůbec rozeznat, neboť tato setba jej postupně proroste až k úplnému ztotožnění s jeho bytostí. Sebemenší ústupek znamená, že Zlému dovolu-jeme, aby se uchytil svým drápkem a začal škodit nám i Boží církvi. Pýcha je nejčastěji právě ten hřích, o němž se domníváme, že jej ne-máme, a tak *klameme sami sebe a není v nás pravdy* (1 Jan 1,8). Ne-představoval nám snad neodbytný Věfelec právě celou galerii bratří a sester, na které se tyto řádky hodí takřka doslova, zatímco my se v nich nijak nevidíme, takže bychom mohli s farizejem v chrámu *děkovat Bohu, že nejsme jako ostatní lidé* (Lk 18, 11)?

Pane, copak jsi nezasel na svém poli dobré semeno? Kde se vzal plevel?

A on jim odpověděl: To udělal nepřítel (Mt 13, 27-28). A nepřítel, jenž ho nasele, je ďábel (tamt. 39). Bďte a modlete se, abyste neupadli do pokušení (Mt 26, 41).

Naději hledejme tam, kam ďábel nikdy nevstoupil a nikdy nezasel své semeno: u pokorné Dívky z Naza-reta, kterou ani ten nejvznešenější úkol, který Bůh mohl svěřit člověku, nezviklal na cestě pravdy: „Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova“ (Lk 1, 38). V této Ma-riině odpovědi je celé tajemství, jak setrvat v pravdě a pokoře před Pá-nem.

Ať děláme cokoli, ať jsme kam-koliv postaveni, jsme *služebníci Pá-ně*. To je skutečná pravda o našem postavení. Jsme služebníci *neuži-teční*, jejichž jedinou skutečnou ctí a zájmem musí být *zmenšovat se, ztrácet, aby On mohl růst* (Jan 3,30). I Panna Maria tak činila celý svůj život.

Plnit vůli nebeského Otce je jediným

pravdivým posláním neuži-tečných služebníků v tomto pozem-ském putování. I v tom je nám Ma-ria nejdokonalejším příkladem.

Pokorná a skromná Matko Páně, k níž se Bůh sklonil v jejím ponížení, tobě odevzdávám vše, co jsem a co mám. Nakládej se mnou, jak se ti líbí. Královno nebes, sesad' mě z mé-ho trůnu a učiň mě svým nejposled-nějším služebníkem. Budoval jsem své království a hledal slávu svého jména. Svou vůli, nápady, své záliby a sklony jsem si zamiloval více než vůli nebeského Otce. Pros za mne, aby mi odpustil můj hřích, i když já jsem neodpouštěl, ale podezřival, pomlouval, záviděl, žehral a pový-šeně soudil. Vysvobod' mne z osidel a pokušení pýchy, odvrát' mou po-zornost od třísek v cizích očích a po-máhej mi vyjmout těžký trám z mého oka. Nauč mě naplňovat slib, v němž jsem se zřekl Zlého a spolu s ním také vsí jeho pýchy!

Ó milostivá, ó přívětivá, ó pře-sladká Panno Maria!

-vu-

7. Ř Í J N A - P A N N Y M A R I E R Ů Ž E N C O V É

Gertrude von Le Fort - M A T K A A D Í T Ě

Křesťanský význam přirozeného života je trojí, jako trojí je růženec - radostný, bolestný a slavný. Tato velká modlitba současně lidová a nejvyšší ve smyslu spirituality kontemplativní, představující opravdovou modlitbu k Marii v jejím ma-teřství, reprezentuje i vlastní modlit-bu matky: růženec je řetěz, který váže křesťanský život matky k Mat-ce věčné. Žena, která se modlí, spo-juje v této trojitě modlitbě tajemství svého vlastního (života) m a t e ř s t v í a připojuje se pro jejich vyvýšení k tajemství Matky všech matek. Vždyť pozemská matka také přijala své dítě od Boha, jeho milostí je no-sila a přivedla na svět; jako Maria představila je v chrámě a obětovala Bohu a jako Maria ještě je v chrámě znovu nalezla.

Pro každou matku nadejde dříve nebo později hodina, kdy jako Maria odejde „s bolestí hledat“ (Lk 2,48) své dítě, a nadejde hodina ještě těžší, kdy uslyší jeho odpověď: „Proč mi to říkáš?“ (Jan 2,4).

Žádné osamocení se nedá srovnat s osamocením matky, neboť milo-vaná bytost, která ji opouští, není od ní odlišná; „meč, který proniká její duši“ (Lk 2,35), odřezává z jejího vlastního těla a vyprazdňuje ji od její vlastní krve. Tak dříve nebo později v skrytosti nebo v plném světle pro-svítá každou matku tvář Matky Bo-lestné, obraz Piety. Kniha osudu označuje celou řadu tohoto utrpení matek: dítě jde podle přirozeného zákona vlastní cestou, tragická vzdá-lenost generací, konečně

ztracené dítě, nenávratně ztracené, hříčkou náhody, hříchem nebo smrtí. Avšak v náboženských termínech všechny bolesti matek nesou jediné jméno: Kříž...

Smrt může odloučit dítě a matku nejradikálnějším způsobem; vztyčí tak kříž vůči mateřské lásce nejzře-telnějším způsobem, jaký existuje. Avšak smrt dítěte ukazuje smysl vlastně náboženský, smysl odlouče-ní mezi matkou a dítětem. Smrt dá-vá zazářit tomuto smyslu jako jas-nému světlu ve všech kategoriích mateřského tragična. Tak jako v po-čátku Mariiny bolesti se nacházelo vykupitelské dílo jejího Syna, tak božské určení dítěte vysvětluje vše-chny bolesti matek. Syn „v chrámě obětovaný“ je již Syn, který „umřel na kříži“, ale Syn, který umřel na kříži, zůstává tím, „kterého v chrá-mě nalezla“. Jestliže předposlední tajemství radostného růžence ohla-šuje již růženec bolestný, poslední tajemství bolestného růžence se vra-cí, abych tak řekla k růženci ra-dostnému, ale aby ho přesáhlo. Slavný růženec přináší proměnění. Syn, který vstoupil na nebesa, při-tahuje Matku k sobě. Odloučení dí-těte a matky, chápeme-li je v nábo-ženském smyslu, chápeme-li, že dítě patří Bohu, nese s sebou, že také v Bohu dojde k opětnému definitiv-nímu a neodvolatelnému spojení.

ZÁZRKY SE MOHOU DÍT STÁLE

K velkým problémům současné církve na mnoha místech světa patří nedostatek kněží a ještě větší nedostatek kněžských a řeholních povolání. Jedním z důvodů tohoto stavu je krize víry, která degradovala kněžské povolání na roveň zaměstnání, jehož prestiž nemůže konkurovat s jinými výnosnějšími a více ceněnými místy ve společenském žebříčku. Tato sekularizace duchovního povolání se nutně odráží i v přístupu k výkonu povolání a způsobu života řady příslušníků duchovního stavu, což se jako v bludném kruhu projevuje v klešajícím zájmu o kněžská a řeholní povolání.

Zatímco klesá vážnost duchovního stavu, těší se rostoucí popularitě různí samozvaní léčitelé a falešní proroci, kteří vystupují jako zachránci a spasitelé a s h r o m a ž d u j í k sobě celé davy lidí, kteří k nim vzhlížejí s překvapující důvěrou. Jenže zatímco uzdravování nemocných spojoval Ježíš Kristus s uzdravováním srdce a duše, po uzdraveních od těchto léčitelů panují v nitru uzdravených podivná síla, které je přivádějí do stavu rozervanosti, zotročení a zoufalství.

Ježíšovi novodobí učedníci

Tam, kde se rozmnožil hřích, v ještě hojnější míře se rozhojnila milost (Řím 5,21). A my se stáváme svědky, jak si Bůh za našich dnů volá učedníky, kterým uděluje své dary a posílá je, aby podobně jako on *chodili a prokazovali dobro, uzdravovali tělo, a to především pro to, aby se uzdravilo i srdce a duše.* Příkladem je nám P. Tardif José Prado Flores, který svou velkou misií popisuje v brožuře *Ježíš mě učinil svým svědkem.* Ale P. Tardif není jediný. Hlubokým obdivem k Boží dobrotě, moudrosti a lásce nás naplňuje neobyčejný životní příběh irské řeholní sestry Brieghe McKennové z řádu klarisek. Zatímco zástupy feministek bojují o právo přijímat kněžské svěcení a horují proti kněžské-mu celibátu, dokazuje tato skromná klariska, že žena bez svěcení může církvi a kněžím prokazovat službu, kterou není možno ani dostatečně docenit. Jak se vyjádřil P. Francis A. Sullivan, SJ, žádná žena neovlivnila život tolika kněží jako sestra Brieghe.

Charisma jako poslání

Tu noc, kdy jí jako třináctileté zemřela matka, uslyšela uprostřed pláče zřetelný hlas: „Neboj se, postarám se o tebe.“ V den svých patnáctých narozenin vstoupila do kláštera klarisek v Nerwy.

Podobně jako P. Tardif P. Flores i s. Brieghe spolu s uzdravením z těžké choroby obdržela od Pána Ježíše dar uzdravování. Jenže sestra se takřka dva roky bránila tento dar přijmout a používat

k prospěchu bližních. Navštívila kvůli tomu do-konce okultního mága, jehož působení jí málem připravilo nejen o řeholní povolání, ale i o víru. I toto období jejího zdráhání a bolestného hledání využil Spasitel k tomu, aby jí dal proniknout k podstatě charismatického daru a jeho významu pro rozhojnění milosti v bloudících a nemocných duších. Používal k tomu vidění a vnitřní mluvy i neuvěřitelný souběh událostí, který výmluvně svědčil o plánech Boží Prozřetel-nosti, která od nás nežadá nic jiného, než abychom se stali **pokornými a zcela sebe samých zba-venými nástroji jejího působení.**

Apoštolka kněží

Avšak její hlavní poslání, pro které si ji Pán povolal, bylo působit mezi kněžími, pořádat exercicie pro tisíce duchovních na všech kontinentech. Na začátku tohoto působení stála tato příhoda. Sestra Brieghe po svém uzdravení vyučovala náboženství u prvňáčků v klášterní škole na Floridě v USA. Pokládala za nejdůležitější, aby dětem vysvětlila význam mše sv. a Eucharistie. Každý den se s nimi modlila a hovořila jim o tom, jak vznešené je poslání a povolání kněze. Pozvala si P. Harolda Cohena, aby dětem sloužil a vyložil mši sv. a aby jim vysvětlil, jaký je rozdíl mezi jejich otcem a „otcem“, který zasvětil celý život tomu, aby jim mohl takto svátostně sloužit. P. Cohen jim vyložil, co se stane, když vztahuje ruce nad hostii a ka-lichem a svolává na tyto dary Ducha svatého. Po mši sv. jeden prvňáček definoval kněze takto: „*Je to kámoš, který zapaluje svíce druhým lidem.*“

Jak později doznala s. Brieghe, títo její prvňáčci ji poučili, jakou sílu má společná modlitba. Poznala jednoho kněze, který se dostal do těžké vnitřní krize a chtěl opustit kněžskou službu. Slíbila mu, že se za něho bude modlit se svými žáčky. Poprosila je, aby se spolu s ní modlili za jednoho kněze, který potřebuje uzdravení. Děti se modlily a přišli samy s návrhem, že tomu nemocnému knězi napíší. Psaly a kreslily, a pro-tože si myslely, že kněz je v nemocnici nebo po nehodě, kreslily, jak leží v posteli, s nohou v sádře, s ovázanou hlavou a podobně. Jedna holčička napsala tento dopis:

Vím, že teď nemůžeš dělat to, co Pán Ježíš chce, abys dělal. Ale my jsme se k Ježíšovi modlili, aby Ti pomohl. Jsi pro něho velice důležitý. Víme, že Ježíš tě uzdraví. Potřebuje-me Tě a máme Tě rádi. Chceme, abys za námi přišel, až se uzdravíš.“

Po několika měsících dotyčný kněz zatelefonoval, že musí za dětmi přijet. Dovezl jim velikou krabici bonbónů. Vyprávěl jim, že jeho nemoc spočívala v

tom, že přestal mluvit s Pánem Ježíšem. Ale protože se děti za něho modlily, zase se s Ním velice spřátelil. Pak se přiznal sestře, že nejvíce na něho zapůsobil onen do-pis malé školačky: „*Rekl jsem si: To dítě ví velice přesně, co to znamená být knězem. A víš to vůbec ještě ty? Pak jsem se začal modlit i já a můj život se proměnil.*“

Krátce nato požádal P. Cohen sestru Brieghe, zda by s ním nechtěla vést exercicie pro kněze. Vymlouvala se a spoléhala na to, že jí to před-stavená nedovolí. Ale ta to naopak velice uvítala, a tak začalo její neobvyklé poslání.

Volání Královny míru

Na svátek P. Marie Matky církve 1. 1. 1973 měla s. Brieghe zvláštní sen. Spatřila, jak klečí v nějaké kapli před sochou P. Marie, která držela v ruce glóbus. P. Maria se usmála, podala glóbus sestře a něco jí zašep-tala do ucha. Sestra jí odpověděla, že nikdy nezapomene, co jí P. Maria sdělila. Chtěla z kaple odejít, a v tom zazvonil telefon. Probudila se a tele-fon skutečně zvonil. Jeden kněz ji časně ráno prosil o modlitbu za umírající matku. Pomodlila se a mar-ně se snažila upamatovat, co jí Panna Maria vlastně řekla. Usnula a sen se opět opakoval s tím rozdílem, že do kaple pak vstoupili dva lidé a ptali se jí, co jí P. Maria pošeptala. Mu-sela opět přiznat, že to zapomněla. Pak uviděla i jednu sestru, se kte-rou byla v noviciátě. Ta jí řekla: „Já vím, Brieghe, co ti Panna Maria sdělila: ‘Glóbus, který jsem ti dala, to je svět, který ty křížem krážem procestuješ.’“ Pak se s. Brieghe probudila. Teprve později poznala, jak prorocký byl tento sen.

Asi dva měsíce později uslyšela s. Brieghe při modlitbě v kapli zcela zřetelný hlas: „*Brieghe, musíš přijít do ulice Du Bac!*“ Brieghe tomu nerozuměla. Měla sice odcestovat do Belgie na setkání s kardinálem Suenen-sem, ale ulice Du Bac je v Paříži. Tři dni nato jí jedni manželé z New Yorku nabídli, že ji vezmou s sebou do Evropy soukromým letadlem. Ptali se jí, kam se potřebuje v Evro-pě dostat. „Musím do Belgie, ale měla bych vroucí přání navštívit v Paříži ulici Du Bac.“

19. března klečela v kapli v Rue du Bac a s úžasem konstatovala, že je to ta kaple, kterou viděla ve snu. Byla zde táž socha P. Marie s glóbu-sem. Znovu jí vyvstal před očima onen sen. Před ní se rozvinul svitek, na kterém stálo: „*Jdi a udělej mě královnou v srdcích těch lidí, se kte-rými se potkáš. Řekni světu o mé mateřské lásce a o mé ochraně. Zeměkoule je svět, který procestuješ křížem krážem. Až se stanu královnou mého lidu, budu královnou své-ta. A pak nastane mír.*“

„Vzpomněla jsem si, že to byla ta slova, která mi ve snu opakovaně šeptala. Pak mi Matka Boží ukázala jedno lidské srdce, scvrklé a bez života. Ukázala mi klíč, který vložila do srdce, otevřela je a něco do něj vložila. Srdce ihned ožilo a začalo tlouci. Pak mě požádala, abych nosi-la **zázračnou medailku** a seznamovala s ní druhé. Ona je pak přivede ke svému Synu.“

Tři dni nato dostala s. Briega od svého přítele, který o celé této zále-žitosti neměl nejmenší potuchy, zá-zračnou medailku ve tvaru klíče.

Panna Maria - Matka kněží

V květnu 1981 potkala s. Briega v Římě P. Tomislava Vlašice, kněze z Medjugorje. Prosil ji, aby se s ním pomodlila za jeho farnost, která trpěla nesváry a záští i nepřízní úřa-dů. Když se spolu modlili, měla s. Briega opět vidění. Spatřila bílý kos-tel s dvěma věžemi. Farář seděl na kněžském křesle a z kostela od oltá-ře proudily proudy živé vody. Ne-smírné množství lidí přicházelo, na-bíralo vodu rukama a pilo ji. Když tento sen vyprávěla P. Tomislavovi, byl velmi potěšen.

O měsíc později se Panna Maria poprvé zjevila pěti dětem. Nastal čas divů a neuvěřitelných obrácení. Tisíce poutníků začaly proudit do této obce z celého světa.

V březnu 1985 vedla s. Briega kněžské exercicie v Irsku. Potkala tam jednoho pána, který se velice di-vil, že dosud nebyla v Medjugorje. Nabídl jí, že se s manželkou posta-rají, aby se tam mohla podívat. S poděkováním odmítla, protože její diář byl přeplněn úkoly. Ten ochot-ný pán měl příští ráno odcestovat do Anglie.

Toho rána při modlitbě růžence pocítila Briega živě přítomnost Pan-ny Marie a zdálo se jí, že slyší zře-telně její hlas: „Musíš jet do Medju-gorje, chci ti tam sdělit důležité po-selství pro mé kněze. Pojedeš tam na svátek Těla a Krve Páně.“

Sestra Briega uvažovala, zda se nejedná pouze o vlastní představi-vost. Proto se modlila o dar rozlišo-vání. Otevřela náhodně Písmo sv. právě na místě, které hovořilo o prou-du živé vody, tak jak ji viděla spolu s P. Tomislavem. Svátek Božího Těla připadal tento rok na jediný volný týden v jejím programu. Když se pak zeptala představené, co si o této ce-stě myslí, setkala se s nadšeným souhlasem. Hned nato se vrátil pán, který jí nabízel cestu do Medjugorje. Odložil svůj odjezd do Anglie, proto-že pocítil silné nutkání vrátit se ještě jednou do exercičního domu...

Odcestovala tedy do Medjugorje. První večer se účastnila bohoslužby, kterou sloužil P. Tomislav Pervan. Kostel praskal ve švech. Při kázání se rozplakala, ačkoliv mu vůbec nerozuměla. Zdálo se jí, že vidí skupi-nu kněží, které přemohla zloba a hřích.

Nevěřili síle, kterou měli díky svému posvěcení, aby přemáhali zlo. Byla to smutná a sklíčující podí-vaná.

Po mši sv. se ptala kněze, o čem hovořil. Hovořil o hříchu ve světě, o potřebě vyzvat Kristovu moc, vzít Boží výzbroj (Ef 6,10-17). Hovořil o kněžském stavu, který by se měl vzhopit a vystoupit proti silám zla.

Panna Maria sdělila sestře Briega poselství, které pak má předávat kněžím na kněžských exerciciích. Briega hovořila s vizionáři. Pocítila, jak těsně jsou zde mladí lidé spjati s Pannou Marií, jejíž živá přítomnost chrání jejich čistotu a panenství. By-lo tomu tak především v modliteb-ních společenstvích založených po-dle výzvy Panny Marie. Sestra Briega potvrdila, že nikdy ve svém životě nezažila tolik víry, úcty a lásky k Eucharistii jako v tomto prostředí o svátku Těla a Krve Páně. Ještě ví-ce se prohloubila její láska k Marii-ně modlitbě, růženci: *modlit se růže-nec znamená procházet spolu s Marií Ježíšovým životem.*

Blahoslavení, kteří uvěřili

Těm, kteří znají životopis apo-štola mládeže sv. Jana Boska, asi neušla nápadná shoda mezi vidě-ními, v nichž sestru Briega podobně jako Dona Boska Panna Maria pro-rocky připravovala a vychovávala pro jejich poslání. Dona Boska po-slala k opuštěné mládeži, sestru Briega ke kněžím celého světa. A ty, kteří znají knihu *Kněžím, přemilým synům Panny Marie*, asi napadla myšlenka na apoštola kněží Dona Gobbiho. Ta shoda není čistě náhod-ná. Ukazuje nám, že se nejedná o subjektivismy, ale o působení jed-né a téže laskavé Matky církve, Po-mocnice křesťanů. Kolik požehnání přinesli jen tyto tři duším a církvi tím, že uposlechli výzvu přijatou v soukromém vidění. Ta nápadná shoda a její výsledky by mohly být dosti výmluvným argumentem. Po-kud však někdo pocítil touhu jít s těmito fakty vítězoslavně k nevěři-cím Tomášům, ať ještě chvíli počká.

Během exercicií v Japonsku oslo-vil sestru Briega jeden irský kněz: „Je to velmi těžké uvěřit. Ale kdy-bych mohl být osobním svědkem skutečného zázraku, bylo by všech-no mnohem snazší.“ „Myslíte?“ od-pověděla Briega. „Bylo by to stejně těžké.“ Příští den přijela do exercič-ního domu skupina francouzských jezuitů a přivezla s sebou spolu-bratra P. Franka, jehož noha byla postižena tak těžkou snětí, že lékaři trvali na bezpodmínečné amputaci. Mělo k ní dojít hned po skončení duchovních cvičení. Přítomní kněží se spolu se setrou Briega modlili za svého spolubratra. Příští den ráno přiběhl P. Frank do jídelny. Nebyl schopen slova, držel se za srdce a ukazoval všem svou nohu, na kte-ré

nebylo po snětí ani stopy.

Sestra Briega se obrátila k ir-skému knězi, který seděl blízko ní: „Otče, byl jste svědkem zázraku, o kterém jsme především hovo-řili.“ „Sestro,“ odpověděl, „je to hroz-ně těžké. A měl on vůbec nějakou snět?“

Nebudete-li jako děti

Víra není výsledkem argumentů či usvědčujících důkazů. **Víra je ovocem pokory.** Jak velká musí být naše pokora, abychom měli víru jako *hořčičné zrnko*? Alespoň tak ve-liká, jako pokora a upřímná pros-tota prvňáčků, kteří se s Briega modlili za uzdravení bloudícího kně-ze. Vrať se ještě jednou k těm prostinkým větám pětileté školačky: zvaž, můžeš-li, kolik je v nich po-korné pravdy, víry, důvěry a lásky. Kdyby nás takto oslovilo naše dítě, dokázali bychom je odmítnout? Ne-divme se, jestliže Bůh právě na ta-kové *dětské* prosby odpovídá zá-zrakem. Mohli bychom být svědky zázraků na každém kroku. Ne teh-dy, když si je chceme vytrucovat, a tím méně vynutit formulemi či praktikami orientálních mágů. Teh-dy, jestliže Bohu dovolíme, aby zá-zraky konal. On nám nabízí tuto možnost, a my se bráníme. Vymýš-líme si nejrůznější výmluvy. Třeba i tu, že soukromá zjevení ohrožují autentické Zjevení. A nejsou tato soukromá vidění naopak plodem ob-divuhodné Boží lásky a vynaléza-vosti, jak nás **přivést zpět k auten-tickému evangeliu**? Setkáváme se s případy, že ti, kdo s největší roz-hodností hájí evangelium proti *na-nejvyšš sporným soukromým zjeve-ním a ryze subjektivistickým proje-vům*, nám na druhé straně podbízejí „nové duchovní proudy a cesty hle-dání Boha(?)“, které nejenže nevy-cházejí z evangelia, ale jsou s ním v příkrém rozporu. Snad ani nevidí, že se nezastávají Zjevení, ale své vlastní konstrukce, kterou si ze Zjevení sestavili. Děti sestry Briega jsou ve svých vyjádřeních bližší au-tentickému evangeliu než oni. Kdo si je tak jistý sám sebou, kdo má všechno pevně v rukou (včetně prav-dy), ten nepotřebuje zázraky ani zje-vení, proto je koneckonců ani ne-uznává.

Nejsme-li jako maličci, nejsme pokorní; nejsme-li pokorní, jsme *ne-mocní*. Je-li kněží málo, tím více je zapotřebí, aby *nebyli nemocní, aby mohli dělat to, co po nich Pán Ježíš chce*. Ať jsou jakkoliv nemocní, *my je potřebujeme a máme je rádi a budeme se modlit k Pánu Ježíši, aby jim pomohl*. Jsou to nejen služebníci Ježíše Krista, ale také *přemilí synové Panny Marie*. Oni nám je poslali a obdařili svátostným darem kněžství, aby v nás *rozsvěcovali svíce*. Kdo by to dělal, kdyby jich nebylo? Ale chceme-li jim opravdu pomáhat, musíme se modlit s

☛ takovou pros-totou, vírou, důvěrou a láskou jako děti sestry Briega. *Budou-li ony ml-čet, kamení bude volat* (Lk 19,40).

Kdo ví, kolik z nás zvala Panna Maria podobně jako sestru Briega, ale my jsme neměli čas se zastavit a ztišit, nezdálo se nám dost věro-hodně to prostředí zjevení, vnitřních volání a darů, byli jsme příliš po-vzneseni a zaneprázdnění, než aby-chom dovolili Pánu Ježíši, aby i v nás a s námi udělal zázrak... Kdo ví, ko-lik *nemocných* čeká, že jim přinese-me od Pána uzdravení... Vraťme se k modlitbě, a je-li to možné, při-zvěme k naší modlitbě prosté nevinné děti. Ony nám nejnáze vyprosí uzdravení. Jsme na tom lépe než žena s krvotokem, která se musela prodírat zástupem, aby se dotkla Je-žíšova

roucha. Jsme na tom lépe než ochrnutý, kterého museli spouštět probouranou střechou. Můžeme být Ježíši blíže než ti, které uzdravil: můžeme jíst Jeho Tělo. Jestliže k uzdra-vení stačil dotek roucha, co všechno se může stát, jestliže je Ježíš **naším pokrmem**? Přichází za námi sám je-dině kvůli nám: Pane, nejsem ho-den, abys přišel pod moji střechu, ale řekni jenom slovo, a učiníš mne *jedním z maličkých*.

S použitím „Wunder geschehen wirklich“ od Briega McKennové zpracoval Lubomír Štula

SVĚDECTVÍ DVACETILETÉ ALEXANDRY

„Před šesti měsíci jsem poznala jednoho chlapce, chlapce, kterého mám šíleně ráda. Rozumíme si nádherně. Když jsme spolu, mám dojem, že mám před sebou osobu, která je radostí a srdcem, dává mír. Je to úžasné, takto milovat.“

(Zvláště, je-li to první zkušenost s lidskou láskou.)

„Mluvíme mnoho o budoucnosti a děláme si velké plány, ale často vedeme také hlubší rozhovory o víře a sexualitě. To je potom tvrdé, pro-tože nemáme stejné pojetí lásky. On je sice přesvědčen o tom, že láska je příliš krásná, aby se s ní zahrávalo, chtěl by ji prožívat v životě jen s jed-nou osobou, ale nevidí důvod, proč by měl čekat až do manželství. Mlu-vili jsme o tom mnoho, po čtyři měsí-ce jsem se držela svého. Ale tato lidská láska mi dala zapomenout na Boha. Přestala jsem se modlit. A jed-noho večera jsme udělali hloupost. Velmi mě bolelo, že jsem svolila, ale myslela jsem, že mu dám nejkrásněj-ší dárek předtím, než ho

budu muset na tři měsíce opustit. Ale příštího rána jsem byla prázdná, zklamaná sama sebou.

V této noci jsem si uvědomila, že sexuální vztah je něco příliš cen-ného, než aby se tak bezmyšlen-kovitě utrácelo. Člověk dává své nejhlubší nitro, své celé srdce. Člo-věk dává druhému VŠECHNO, daruje se mu celý, nejenom tělo.

Pochopila jsem, že požadavky církve nebyly jenom čistě morální a těžko splnitelné, nýbrž skutečně poskytují možnost postupně stavět na základech nekonečné, mimořádné lásky, plné světla. Několik dnů po-tom (nevím jakým vanutím Ducha) jsem byla zase na semináři pro mlá-dež... Před knězem jsem se tam roz-plakala. Řekl mi, že svátostí smíření bych mohla dostat nazpět svou čis-totu!!! Byla jsem uchváčena. Nevěřila jsem svým očím ani úšim. Bůh nás miluje tolik, že nám odpouští i nej-horší hříchy!

Potom jsem se každý den modlila za Karla, aby bylo jeho srdce při-

pravené přijmout moje slova, moje pevné rozhodnutí prožívat lásku správným způsobem a nezačínat „vyvrcholením“ - což plameny lásky rychle hasí.

Mluvíli jsem spolu tři hodiny. Zpo-čátku byl velmi překvapen, dokonce zklamán. Myslel si, že když jsem jednou souhlasila, abych se mu zce-la oddala, že budu pokaždé souhla-sit, a dokonce že tato otázka se už vůbec nevyskytne.

Vysvětlila jsem mu, že věřím, že láska má být pravá láska, která při-vádí k růstu malou rostlinku a jak je krásné, když se může počkat.

Večer mi řekl: „Všechno, co jsi mi řekla, je bezvadné. Teď mám skuteč-ně důvod čekat. Odříkání bude sice často tvrdé, ale chci čekat. Ale chci se pokusit, abych měl dostatečný motiv, abych vydržel.“

JÁ SAMÁ JSEM SVOLILA K POTRATU

SUSAN STANFORDOVÁ: ZKUŠENOSTI S PŘEKONÁNÍM VINY

Otázka: Jaké máte zkušenosti s ženami, které svolily k potratu?

Susan Stanfordová: Když se mluví o potratu, nejde přitom jenom o bezbranné nenarozené dítě, které bylo usmrceno. Musí se mluvit také o ženě, která byla tím postižena a těžce tím trpí. Potrat je traumatizu-jící zážitek, provázený pocitem těžké ztráty a smutku. To nejhorší přitom je, že žena nesmí ukázat své utrpe-ní, protože ona sama požádala o po-trat.

Otázka: Jak reagují ženy potom?

S.S.: Odpovědí na to je většinou potlačování smutku a prožitku ztrá-ty, s nímž se také potlačují všechny ostatní pocity. Já vím, o čem mlu-vím, protože

jsem před několika lety sama učinila nejhorší rozhodnutí svého života, abych potratila dítě. Teh-dy jsem zakusila sama, že všechny ty, které říkají, že potrat není zlá věc, nemluví pravdu.

Otázka: Jak se má pomoci ženě, která potratila?

Stanfordová: Nejdříve se musí nechat, aby v rozhovoru řekla své pocity. Smutek a stud z tohoto roz-hodnutí, slzy a vztek, všechny po-tlačené pocity musí ven. Ona sama si musí dovolit poznat a přijmout prožitek ztráty. V rozhovoru se jí pak ptám, jestli věří v Boha. Neptám se jí, zda je katolička nebo židovka, nýbrž mluvím o Bohu, jak jsem ho poznala: o Bohu lásky, který nám odpouští všechno,

když poznáme svůj omyl a když ho o to prosíme.

Já sama jsem po svém potratu našla nejprve odpuštění u Boha a byla jsem jeho milujícím dotykem uzdravena. Ptám se ženy, jestli se můžeme spolu pomodlit a vysvětlím jí, že její dítě není mrtvé, nýbrž že žije u Boha.

Teprve když zakusí odpuštění Boha a jeho lásku, bude moci také sama sobě odpustit.

Z časopisu „Vision 2000“

ZPRAVODAJSTVÍ Z OLOMOUCKÉ ARCIDIECÉZE

Zvonění je mírem pro ně

V sobotu 24. září prožívala far-nost v Moravské Třebové slavnost svěcení nových zvonů pro farní kos-tel, který je zasvěcen Nanebevzetí Panny Marie.

Pan arcibiskup Jan Graubner přivítal přítomné hosty, farníky a všechny věřící, kteří se ve velmi hoj-ném počtu slavnosti svěcení zvonů zúčastnili a poděkoval jim zároveň za velkou obětavost při finančních sbírkách na zhotovení nových zvonů, na které přispěli i některé firmy a věřící z ciziny.

Vlastní svěcení zvonů vykonal německý světící biskup z limburské diecéze Mons. Gerhard Pieschl, kte-rý je rodákem z Moravské Třebové a kterého olomoucký arcibiskup na svěcení pozval.

Biskup Pieschl ve své promluvě, která byla překládána do češtiny, vzpomněl historie svého rodného kraje i historie jmen, kterým jsou zvony zasvěceny: Svaté Anežce Čes-ké, zemským patronům svatému Cy-rilu a Metodějovi a Matce Boží Pan-ně Marii.

O svaté Anežce České hovořil, že se věřící domnívají, že to byla ona, kdo vymohla svou přímluvou neoby-čejné události v roce 1989, kdy se

v naší zemi, ve společnosti a ve státě od kořenů změnily poměry k dosa-žení svobody. Biskup Pieschl končil o svaté Anežce slovy, která pronesla: „zachovávejte stále ve všem vašem snažení lásku k Bohu a k bližnímu. Buďte pokorní a chudí, což Kristus sám zachovával a tomu učil. A bud-te přesvědčení, že milosrdný Pán a Bůh ve své milosti vás nikdy neo-pustí.“

Ke zvonu svatých Cyrila a Meto-děje, spolupatronů Evropy biskup Pieschl připomněl modlitbu, kterou Cyril před svou smrtí pronesl podle slovanské kroniky: „Pane, zachovej své věřící stádo... Osvobod' je od zla lidí, kteří Tě urážejí. Rozmnožuj svou církev a přiveď všechny k jed-notě! Učiň je vynikajícím

lidem, jed-nomyslným v pravé víře v Tebe, vdechni do jejich srdcí slova nauky, aby nabádali lidi k dobrým skut-kům. Veď je svou silnou pravicí, opatruj je pod ochranou svých kří-del, aby všichni oslavovali Tvé jméno Otce, Syna i Ducha Svatého. Amen.“

Své kázání ukončil Otec biskup Pieschl přáním z básně Fridricha Schillera „Píseň o zvonu“ ... Radost tohoto města znamená, teprve zvo-nění je mírem pro ně.“

Ing. Josef Fiala

Z DIÁŘE ARCIBISKUPSTVÍ OLOMOUCKÉHO

8. říjen - SO - 10.00 hod. - Študlov, svěcení kostela (arcib. Jan); 16.00 - Velehrad, prosebná pouť za du-chovní obnovu rodin a za kněžská povolání (arcib. Jan); 17.00 - Sv. Hos-týn - dušičková pouť (bisk. Josef);
9. říjen - NE - 9.30 hod. Místek - posv. obnov. kostela (arcib. Jan); 10.00 - Sv. Hostýn - dušičková pouť (bisk. Josef);

15.00 Jablunkov-svěcení klá-štera (arcib. Jan);
16. říjen - NE - 9.30 hod. Zlechov - svěcení kostela a oltáře (arcib. Jan); 10.30 Křtiny - dušičková pouť (bisk. Josef)
22. říjen - SO - 9.30 hod. Hradec Králové - otevření a posvěcení bis-kupství (arcib. Jan)

„Svátek rodiny“ v Ostravě - Vítkovicích 1994

V rámci mezinárodního roku rodiny vyzval olomoucký arcibis-kup Jan Graubner pastýřským listem k účasti na Diecézním „Svátku rodiny“, který se pořá-dal v Ostravě - Vítkovicích ve sportovní hale v neděli 25. září, jako jedna z možností účinné pomoci rodinám.

„Svátek rodiny“ se konal v kryté hale ve tvaru elipsy, která má více než 9 tisíc míst k sezení a která byla přeplněna rodinami s dětmi, takže někteří museli stát. Na užší straně haly byl vybudován oltář.

V 10 hodin dopoledne zazněly skladby v podání scholy svatého Jana Křtitele ze Šumperka, které tvořily hudební doprovod při mši svaté. Náměstek primátora Ostravy Ing. Pražák přivítal přítomné a vydal sám osobní svědectví, že vyrůstal v početné rodině 5 dětí.

Na začátku mše svaté přečetl brněnský generální vikář Mons. Mi-kulášek pozdrav rodinám od sídel-ního brněnského biskupa Mons. Cikrleho, který má v biskupské kon-ferenci na starosti pastoraci rodin a nemohl se osobně zúčastnit této slavnosti, protože světil tentýž den nový farní kostel v Hustopečích u Brna. S otcem arcibiskupem Graubnerem koncelebrovalo asi 40

kněží a přísluhovalo 14 jáhnů. Úvodem přivítal arcibiskup Graub-ner všechny přítomné, představitele vlády, parlamentu, zástupce presi-denta republiky, primátory měst a starosty obcí, ale především všechny přítomné rodiny, že přijali pozvání aby při bohoslužbě mohli obnovit své manželské sliby a k rozhodnutí spolubudovat krásnou rodinu se mohou přidat všichni - i děti.

Ve své promluvě otec arcibiskup se tázal, jaké hledat řešení, aby láska, která se slibuje při uzavírání sňatku, byla trvalá. Ve velepisni lás-ky ze čtení svatého Pavla se hovoří o lásce, která nikdy nepřestává, všechno omlouvá, všemu věří a vše vydrží. Je to v lidských silách, ptal se arcibiskup a odpovídal, že ANO, když v manželstvích přebývá Duch svatý kterého Bůh dal lidem. Svatý Jan říká: ...koho Bůh miluje, v tom přebývá (Jan 12,33). Hodnota člově-ka není v šatech a domov nedělá krásným vybavení bytu, ale duch boží, který tam vládne. Promluvu končil arcibiskup s básníkem, který volá k budování národa, aby byl každý z křemene... „Budou-li naše rodiny tak šťastné a otevřené k o-chotnému přijetí dětí, oč šťastnější a krásnější bude tento národ, tato zem?“

Ve 13 hodin odpoledne pokračo-valo setkání rodin za účasti všech hostí a otce arcibiskupa svědectvím jednotlivých

manželských párů, kte-ré bylo doplňováno hudbou. Ministr Vodička řekl, že země prožívá ekono-mické vzkříšení, ale zde vidí a slyší, že tato společnost prožívá i vzkříšení duchovní. Svědectví vydali dva man-želské páry, kde otcové jsou starosty obcí a sami mají 3 a v druhém při-padě 7 dětí. Zazněl komorní or-chestr rodiny Jandových, v rodině Černých z Prostějova pěstují komor-ní divadlo s náboženskou témati-kou, manželé Novotní měli při sňat-ku 7 dětí adoptivních a nyní mají 7 dětí vlastních, takže rodina má cel-kem 14 dětí. Manželé Žižkovští mají 12 adoptivních dětí. S programem vystoupili děti z Dětského domova v Šarišských Michalanech ze Slo-venska, jejichž ochránci jsou herci Helena a Jiří Růžičkovi. V programu vystoupil herec pan Radovan Lukav-ský, který přednesl báseň o blaho-slavené Zdislavě. Slavnost byla za-končena v 16.00 hodin.

Ing. Josef Fiala

Tajná svěcení v Číně

Jak oznámila agentura KNA, bylo letos v komunistické Číně tajně vysvěceno na kněze 71 kandidátů. Všichni náleží k zakázané římsko-katolické církvi věrně papeži, proti níž stojí tzv. Vlastenecká katolická církev, úředně povolená a podporovaná státem. Počet katolíků věrných Římu odhadují odborníci na 3 miliony.

Církev na Kubě

Týdeník Tag de Herrn informuje o poměrech katolické církve v Castrově komunistickém režimu. Připomíná, že v posledních třech letech, kdy došlo k jistému rozkladu a krizi systému, vyšla katolická církev aspoň částečně ze sakristie. Předtím nesměla konat vůbec nic kromě vysluhování kultu. Náboženský tisk a vyučování byly zakázány, stejně tak jakékoliv shromažďování věřících mimo bohoslužbu. Teď bylo povoleno založit církevní charitu, jež zdárně rozvíjí svou činnost. Náboženská výuka a tisk jsou však nadále zakázané, stejně tak i tzv. „náboženská propaganda“ na veřejnosti. Biskupové však na sebe upozornili nedávným režimem kritickým pastýřským listem, který prý byl pro vládu „šokem“.

Lhát je snadnější

Viceprezident polské Rady pro rozhlas a televizi redaktor Maciej Ilowiecki prohlásil na pastoračních dnech ve Wroclawi, že pro sdělovací prostředky je dnes mnohem snadnější sloužit lži a zlu než pravdě a dobru. Za „nejatraktivnější“ lež označil tézi, že hlavním nebezpečím pro Polsko je prý „vláda Církve“ a v ní samotné „vláda fundamentalistů“. To je podle Ilowieckého oblíbené téma staré i nové levice, které na jedné straně dokonale odvádí pozornost od hospodářských a sociálních problémů země, na druhé je nejsnadnějším prostředkem k manipulaci s lidmi.

Vražda haitského kněze

V hlavním městě republiky Haiti zavraždili neznámí pachatelé katolického kněze Jeana-Marie Vincenta, zakladatele hnutí rolníků a neohroženého obránce nejchudších vrstev obyvatelstva.

Protestanté k návštěvě Sv. Otce

V souvislosti s návštěvou Sv. Otce Jana Pavla II. v chorvatském Záhřebu vydali chorvatská luteránská církev, reformovaná církev a jednota baptistů společně prohlášení, v němž vítají hlavu katolické církve jako „prostředníka ve věci míru“. Dále uvedli: „Jsme vděční papeži za jeho neúnavnou snahu informovat svět o utrpení našich občanů v Chorvatsku.“

BISKUP HNILICA OSVOBOZEN

Známý slovenský exilový biskup a mariánský ctitel 73letý Mons. Pavol Hnilica, v létě r. 1993 odsouzený italským soudem ke třem letům vězení pro údajné odcizení dokumentů z vlastnictví zavražděného bankéře Calviho, které prý „prokazovaly“ spoluvínu Vatikánu na Calviho podvodech, byl odvolací tribunálem v Římě plně osvobozen. Rozsudek nižší instance postrádal podle právní opodstatnění. Zároveň tento orgán upozornil, že způsob vznesení obžaloby byl v naprostém rozporu s právními předpisy.

Zeitung für Glaube und Kirche 7-8/94

Klub vícedětných rodin

Ve slovenském hlavním městě Bratislavě byl v rámci Mezinárodního roku rodiny založen Klub více-dětných rodin. Na slovenské poměry je za takovou považována rodina s pěti a více dětmi. V čele stojí manželé Jana a Stanislav Trnovcovi, kteří mají jedenáct dětí. Náplň klubu představuje vzájemné setkávání se, dělení informacemi a zkušenostmi.

Manifestace zlé vůle

Do polské Osvětimi na místo bývalého nacistického koncentračního tábora přijel se skupinou 10 židů z USA známý americký rabin Abraham Weiss, aby společně s nimi protestoval pod křížem poblíž budovy, z níž minulého roku musely odejít sestry karmelitánky na základě odporu židovských organizací, které považovaly katolickou modlitbu na místě holocaustu za zneuctění židovské víry. Teď požadují stoupenci rabína Weisse i odstranění kříže a dokonce uzavření katolického farního kostela v Osvětimi-Březince. Katolická bohoslužba na těchto místech je podle Weisse „hanobením památky šesti milionů obětí holocaustu“. Židovská centra v Polsku i ve světě se od akce rabína Weisse distancovala. Polští biskupové již v minulosti připomenuli, že v Osvětimi vedle Židů zahynuly též miliony příslušníků jiných národů, miliony katolíků, protestantů a pravoslavných. Ti všichni stejným dílem mají právo shromažďovat se na tomto místě a vzpomenout svou modlitbou těchto obětí.

Zneuctění jasnohorské ikony

Převor kláštera paulinů ve známém poutním místě Jasná hora v Čenstochově v Polsku S. Kósnik ostře protestoval proti skandální fotografii na titulní straně týdeníku „Wprost“, na níž je

jasnohorská Matka Boží s plynovou maskou na tváři. Tutéž masku má i Ježíšek. Paulini zahájili protestní podpisovou akci mezi poutníky přicházejícími denně na Jasnou horu. Požadují omluvu redakce za urážku citů věřících osob.

Perzekuce pokřtěných židů

Rakouský „Zeitung für Glaube und Kirche“ zveřejnil rozhovor s představitelem židovských konvertitů ke katolické víře v Izraeli Klausem Moschem Pülzem, který upozornil na stále těžší situaci cca 10 000 katolíků židovského původu v této zemi. Podle izraelských zákonů nejsou považováni za Židy, ale za cizince, a tudíž postrádají plnost občanských práv, která je vyhrazena pouze Židům. Tato občanská práva však neztrácejí židovští odpadlíci od synagogy k ateismu, kteří jsou nadále za plnoprávné Židy považováni. Ze židovského společenství se příslušník vylučuje podle zákonů Státu Izrael pouze křtem. Tato situace nutí katolíky židovského původu k emigraci ze země. Nicméně podle Pülze zájem především mladé generace o osobnost Ježíše Krista vzrůstá a stále častěji dochází k uznání Ježíše z Nazareta za pravého Mešiáše židovského národa. Toto si uvědomují i představitelé Státu Izrael a brání se tím, že se v televizi objevují v poslední době téměř denně urážlivé a rouhavé filmy většinou americké a britské produkce, v nichž je Panna Maria představena jako žena lehkých mravů a Ježíš Kristus jako podvodník.

Varování před buddhismem

Italský jezuita P. Giuseppe de Rosa v časopise „Civiltà Cattolica“ si všimá rostoucího zájmu o buddhismus v Evropě. Varuje, že buddhismus a křesťanství jsou neslučitelné a proto se nelze nechat lást atraktivní nabídkou meditace a duchovního života ze strany hlasatelů buddhismu. Zdůrazňuje, že buddhismus fakticky není náboženstvím, ale morálním systémem, jež jsou cizí křesťanské pojmy hřích, odpuštění, spása a vzkříšení. Neklade důraz na Boží milost, kterýžto pojem rovněž nezná, ale na vlastní „já“, které stojí v centru buddhistické spirituality.

ZPRÁVY TISKOVÉHO STŘEDISKA ČESKÉ BISKUPSKÉ KONFERENCE

Praha 22.9.: Jak jsme již oznámili, v pondělí 19. září pronesl pražský arcibiskup Miloslav Vlk na mezinárodním kongresu o médiích a lidské důstojnosti projev, ze kterého vyjímáme:

„Za totality byla u nás znemožněna i vnitřní komunikace všeho druhu jak mezi lidmi, tak i mezi skupinami, takže výsledkem bylo roztržení společnosti a lidé se stáhli do svého soukromí. V celé společnosti i v církvi se vytvářely paralelní struktury. Církev se stáhla se svou aktivitou převážně do malých podzemních skupin, kde proudila živá komunikace.

Jestliže se dnes tento kongres koná v Praze, je to zázrak, o kterém jsme před pár léty ani nesnili. Jako lidé jsme byli stvořeni k Boží podobě a víme, že v Boží Trojici je absolutní komunikace. Jsem přesvědčen, že všechny druhy komunikačních prostředků mají sloužit tomu, aby člověk se mohl sdílet s druhými lidmi, přijmout je s jejich radostmi i bolestmi.

Jestliže se sdělovací prostředky příliš komercializují a slouží jen dílčím sobeckým zájmům, jestliže šíří zlo a požitkářství všeho druhu a tím snižují lidskou důstojnost, jednají tím proti vlastnímu smyslu a účelu komunikačních prostředků, které mají sjednocovat a spojovat.

Sdělovací prostředky jsou velkými spojenci posláni církve. V jistém smyslu naplňují slova: „Jděte ke všem národům!“

V závěru svého projevu vyslovil arcibiskup Vlk přání, aby všichni delegáti kongresu budovali ve službě pravdy a dobra mosty a účinně se tak podíleli na budování nové civilizace lásky, v níž člověk najde svou pravou důstojnost.

Brno 23.9.: Varhanní škola v Brně, která se za ředitelování Leoše Janáčka v letech 1881 - 1919 stala důležitým střediskem duchovní hudby, bude na začátku nového školního roku 1. října znovu otevřena. V těchto dnech se dokončuje obnova její historické budovy, která dosud sloužila státní sbírce hudebních nástrojů a tuto funkci si podrží i nadále. V minulých desetiletích byla varhanní škola uzavřena s odůvodněním, že jde o „nepotřebnou instituci“. Budovu používalo brněnské Zemské muzeum jako svou pobočku. V souvislosti s navrácením části církevního majetku byla budova vrácena brněnskému biskupství. Kromě kurzů varhanní hry na této škole pokračuje ve své činnosti i varhanní oddělení na Janáčkově akademii múzických umění.

Bonn 23.9.: Ve Stapelfeldu skončilo 14. zasedání delegátů německých katolických svazů, které ve svém závěrečném vyhlášení podporuje snahu o evropské sjednocení. K tomu patří podle názoru delegátů plné demokratické uznání Evropského parlamentu a důsledné respektování principu subsidiarity, jak ho doporučují i poslední papežské encykliky. S ohledem na státy střední Evropy a jejich začlenění do Evropské unie je třeba stanovit jasný časový postup a cíle, jichž se má sjednocením dosáhnout. Zvláštní význam se v prohlášení věnuje lidským právům. V té souvislosti se požaduje, aby v předmluvě k evropské ústavě byla zdůrazněna za jejich dodržování zvláštní odpovědnost před Bohem i lidmi. Za těžiště budoucí evropské politiky označují delegáti překonání nezaměstnanosti, rozvoj péče o děti a mládež, podporu rodiny a překonání diskriminace žen.

V závěrečném vyhlášení se doporučuje „čestná, neplacená práce, která je v demokratickém státě a v pluralitní společnosti nezbytností“. Tento druh veřejné osobní angažovanosti si zaslouží uznání a rozšíření jak ze strany církve, tak i společnosti.

Lublaň 26. 9.: Ve Slovinsku hrozí „monopolizace“ politické a hospodářské moci v rukou několika je-dinců. V právě uveřejněném stanovisku to kritizuje slovinská biskupská komise „Spravedlnost a mír“. Chudší vrstvy obyvatel mají stále menší podíl na hospodářském rozvoji země. Soudy nereagují přiměřeně na případy korupce a porušení zákonů. Prohlášení zároveň kritizuje přehmaty při privatizaci státních podniků. „Kromě ekonomického

po-kroku je třeba prosazovat zásady čestnosti, spravedlnosti, demokracie a solidarity,“ praví se v prohlášení. Komise vyzývá především křesťanské osobnosti a skupiny, aby byly aktivnější při jednání nápravy.

Bukurešť 26. 9.: Ekumenická rada církví (ERC) bude zkoumat, zda Srbská ortodoxní církve si je vědoma „své odpovědnosti působit jako iniciátor míru“. Výkonný výbor ERC přijal v tomto směru usnesení na svém zasedání v Bukurešti. Případným vyloučením Srbské pravoslavné církve ze Světové rady církví se výkonný výbor nezabýval. Platná ústa-va této rady neumožňuje vyloučení některé ze 324 protestantských, anglikánských, staroorientálních, starokatolických nebo pravoslavných členských církví. Výkonný výbor uveřejnil na závěr svých porad v rumunském hlavním městě prohlášení, které nepřímou kritizuje některé politické postoje členských církví. Církve byly vyzvány, aby „zabránily tomu, aby nebyly ztotožňovány s úzce nacionálními, etnickými nebo jinými zájmy, které kompromitují víru nebo vzbuzují dojem, že církve ospravedlňují válku a nespravedlnost“. V dalším se zdůrazňuje, že každý člen Světové rady církví „přijímá odpovědnost za druhé i uvnitř ekumenického společenství“.

KARDINÁL SCHWERY: EVROPSKÝ POLITIK ADENAUER JAKO VZOR

K „nekompromisnímu zastávání křesťanských hodnot“ podle vzoru Konráda Adenauera, nacisty umučeného Karla Leisnera vyzval biskup ze Sitten, kardinál Heinrich Schwery účastníky 148. ústřední oslavy katolického švýcarského studentského spolku. Budoucím akademikům a lidem na odpovědných místech v hospodářství a politice kladl kardinál na srdce příklad německého kanc-léře Adenauera, „který svoji sílu čerpal z katolické víry, k níž se ta-ké veřejně hlásil“. Nekompromisně vyznával svoji víru také německý seminarista Karl Leisner. Zemřel

před padesáti lety na následky utrpení v nacistickém koncentračním táboře poté, co tajně přijal kněžské svěcení od rovněž deportovaného biskupa.

Kardinál Schwery kritizoval ve svém kázání na slavnostní boho-sloužbě v neděli současný chybný vývoj, „kdy v politice příliš často dochází ke kompromisům a kdy se problémy lidské lásky zužují na používání prezervativů“.

Varující slovo pronesl biskup ze Sitten také na adresu tiskovin, v nichž je „nauka církve denně zra-zována“, cenzurována a odsouvána.

POSVĚCENÍ KOSTELA SV. LUDMILY V HORNÍ LIBOCHOVÉ

Do řady nových kostelů posvěcených v poslední době se připojil další - kostel zasvěcený sv. Ludmile v Horní Libochové. Obec je na Českomoravské vrchovině, v kraji bla-hoslavené Zdislavy, asi čtyři kilo-metry od jejího rodného Křižanova.

Posvěcení nového kostela v neděli 11. září 1994 dopoledne se stalo velkou událostí pro široké okolí, i když snad nemělo tu propagaci ja-ko chystané posvěcení nového kos-tela sv. Václava a sv. Anežky v Hu-stopečích (25. září).

Je obdivuhodné s jakou rychlostí se podařilo kostel postavit: začalo se v

srpnu 1993 s malou částkou 35 tisíc korun a za rok byla stavba hotová. Celkové náklady činí přes dva mil. korun. Díky velkému úsilí duchovního správce Otce Kotíka a obětavé spolupráce mnoha farní-ků se dobré dílo podařilo. Přitom ne-byl na stavbu poskytnut žádný při-spěvek ani z ministerstva kultury, ani z okresního úřadu.

To, že nový kostel je zasvěcen sv. Ludmile, není náhodné a doplňuje vlastně zasvěcení svatyň v okolí: kaple v nedaleké Dobré Vodě je totiž zasvěcena sv. Cyrilu a Metodějovi, kostel v Křižanově sv. Václavovi. Au-torem této

skutečně pěkné stavby moderní sakrální architektury je známý Ludvík Kolek. Dvě vitráže symbolizují Božské Srdce J e ž í š o v o a svatého Ducha.

Vlastní posvěcení kostela vykonal strahovský opat Michael Pojezdny, který ve své promluvě vyzvedl úsilí všech, kdo se na stavbě podíleli ne-jen hmotně, ale i duchovně svými modlitbami. Vyjádřil také přání, aby tímto posvěcením kostela se posvěti-li především všichni ti, kdo tam bu-dou přicházet a stali se tak lepšími a krásnějšími křesťany.

„BOHU DĚKUJTE - DUCHA NEZHÁŠEJTE!“

V Opavě v konventu sv. Ducha proběhla ve dnech 12.-17. září 1994 duchovní kapitula české provincie řádu Menších bratří konventuálů (mi-noritů) spojená s účastí nejvyššího představeného řádu - generálního ministra O. Lanfranca Serriniho. Do jeho rukou složili slavné řeholní sli-by bratři Marek Duda a Václav Ka-rel Puczkov s sobotu 17. 9.

Duchovní kapituly se konají jed-nou za tři roky v období mezi dvěma kapitulami provinčními. Nynější ka-pitula si zaslouží název „historická“, protože to byla první duchovní ka-pitula v české provincii po dlouhém období nečinnosti způsobené tota-litním komunistickým režimem. Ka-pitulu vedl generální asistent pro východní Evropu (CEO) O. Hubert Lipinski s pomocí moderátorů Otce provinciála Oldřicha Prachaře a O. Benigni Leona Dyczewského, profe-sora sociologie z Lublina. Témata se dotýkala otázek života ve společen-ství, formace a aktuálnosti františ-kánského charizmatu v dnešní době.

Celá kapitula se stala součástí ši-

rokého programu františkánských dnů v Opavě při příležitosti 760. výročí příchodu minoritů do Opavy a 150. výročí založení kongregace Milosrdných sester sv. Františka III. řádu (minoritky). K tomuto výročí byl uspořádán týž den - v sobotu 17. 9. - františkánský seminář z ini-ciativy O. Stanislava Jaromi, při kte-rém zazněly referáty:

* Františkánství - náboženský fenomén nejen ve středověku, Miro-slav Daniluk SCJ, Katolická univerzita Lublin

* Počátky a rozvoj minoritského kláštera v Opavě, Dr. Dalibor Prix, Slezská univerzita v Opavě

* 150 let opavské kongregace Mi-losrdných sester III. řádu sv. Fran-tiška, s. Mlada Anna Vehovská.

Protože na letošní rok připadá 100. výročí narození minority sv. Maxmiliána Kolbeho, mučedníka v Osvětimi, součástí oslav se stala také výstava věnovaná tomuto světcovi - patronovi našeho těžkého století (Jan Pavel II.). Výstavu slavnostně otevřel Otec asistent H. Lipinski ve středu 14. 9.

V neděli 18. 9. Otec generál L. Serrini navštívil poutní místo Panny Marie Bolestné na Cvilíně u Krnova, kde celebrol hlavní poutní mši sv. Máme naději, že už v brzké době minorité budou moci převzít zpět do své správy tento památný chrám, který založili jejich řádoví spolu-bratři před více než 300 lety a o kte-rý pečovali přes mnohé překážky dlouhá staletí.

Nedělní slavnost byla zakončena v Opavě u sv. Ducha koncertem Arcibiskupské kapely z Kroměříže s programem z děl moderních au-torů inspirovaných františkánskou tematikou. S vděčností Bohu může-me na závěr zopakovat heslo IV. pouti Svatého Otce Jana Pavla II. do rodného Polska: „Bohu děkujte

-

- Ducha nezhášejte!“

MÉNĚ JE VÍCE... - JEŽÍŠ KRISTUS V BIBLI A APOKRYFECH

Dlouhou dobu, která cíleně znemožňovala vstup Ježíši Kristu do vědomí široké veřejnosti, vystřídala doba dneš-ní. Ježíš v beletrii, Ježíš na ulicích, Ježíš v kinech, televizi... Mnohým současným umělcům jsme vděční za to, že svůj hlu-boký vhled do tajemství Bohočlověka si nenechávají pro sebe a pomohou nám rozbít naše příliš ustrnulé obrazy, v nichž vězníme veliké tajemství Kristo-vo v kleci své lidské úzkoprsosti. Často však jsme zmateni či přímo pobouřeni. Toto je náš Pán? Jak si někdo může do-volit takto o něm psát, takto jej zo-brazit? Což nám nestačí evangelia?

Velikáni lidských dějin vedou k za-myšlení, k hodnocení, vyvolávají zvěda-vost. Tím víc osoba Ježíšova. Nedivme se, že již

v křesťanském starověku vznikalo na téma Ježíš, jeho učení a jeho církev mnoho spisů. Dvacet sedm jich církev přijala, vedena Duchem svatým, do ká-nonu svých posvátných knih. Tak se zrodil Nový zákon. Ty ostatní nám zůstaly jako svědkové myšlenkových proudů rodícího se křesťanství, bojů s prvními herezemi nebo projevů hluboké či mělké zbožnosti. Dnes jim říkáme novozákonní apokryfy (z řec. apokryfos = skrytý). Formálně napodobují novozákonní knihy, a tak tu najdeme řadu evangelií, skutků apoštolů, listů i apokalyps. Při zaměření na evan-gelia tu objevíme tři typy: Nejprve spisy, které mají velice těsný vztah k evangeliím kanonickým. Nelze určit, zda si za svůj vzor vzaly již hotová evangelia kanonická, nebo zda jsou závislá na předsynoptické tradici. Do této skupiny patří papyrus Oxyrrhynchos, židokřesťanská evangelia, Petrovo

evangelium a Egyptské evan-gelium.

Druhá skupina apokryfních evangelií vykazuje gnostické tendence. Sem patřící spisy slouží propagaci gnóze, nauky, která chce zjevit poznatky o počátku, cestě a cíli kosmu a člověka. Postava Ježíše je tu důležitá jen proto, že má propůjčit gnostickým naukám věrohodnost. Histo-rický Ježíš gnostiky vůbec nezajímá. Na-lezneme zde více a fiktivní rozhovory Je-žíše s jeho učedníky. Tato díla mají s ka-nonickými evangelií málo společného.

Nakonec je tu řada legendárních evan-gelií. Vznikala se záměrem doplnit to, co podle názoru autorů chybělo v evangeliích kanonických. Náleží sem např. Protoevan-gelium Jakubovo (vznik patrně v polovině 2. stol.). Čtenáře bude jistě zajímat, že v něm se poprvé objevují mj. jména ro-dičů Panny Marie Jáchym a Anna. Odtud také pochází jistě falešný obraz sv. Josefa jako

starého muže, který je zde s Pannou Marií zasnouben jakožto vdovec s dětmi.

Písmem sv. prvních křesťanů byl Starý zákon. K tomu přistupovala slova Kristova a texty formované apoštolským kázáním, nejdříve ústně, potom písemně (listy, evangelia). Ty se brzy stávaly součástí sbírek. Ve 2. listu Petrově (3,15n) se již hovoří o Pavlových listech, které se staví na roveň ostatních spisů Nového zákona. O něco později byla zřejmě vytvořena sbírka evangelií. S výskytem herezí bylo nutno jasněji vymezit, které spisy jsou spolehlivou normou křesťanské víry. A tak snaha pokračuje až do 3. a 4. století, kdy je novozákonní zákon všeobecně ustaven po celém křesťanském Východě i Západě. Na zachovaných seznamech kanonických knih (nejstarší známý fragment Mura-torihó - konec 2. stol.) i apokryfních bludařských spisů (např. u Origena, Ino-cence I., sv. Toribia z Astrogy aj.) je patr-né, jak církev dbala, aby prameny víry zůstaly čisté.

Poučení historií víme, jak se postavit k „apokryfům 20. století“ - tedy literárním a jiným uměleckým podobám Ježíšova ži-vota. U jejich zrodu může být - jako v prv-ních staletích - dobrá vůle, touha vynik-nout, nebo i zlý záměr, neboť ďábel je opi-ce Boží. Nikomu se však nemůže podařit ani napodobit, natož překonat svěžest originálu - Duchem sv. inspirovaného bib-lického textu, v němž se nám i dnes nabízí „Boží slovo plné života a síly“ (Žid 4,12), „věčné evangelium“ (Zj 14,6).

Jaroslav Brož

Katolická teologická fakulta Praha

22.10.1994 se bude pod záštitou

**Křesťansko demokratické strany,
Cestovní kanceláře Tilia v Brně
a firmy Markéty Jindrové**

konat v Kroměříži, v hotelu Oskol

setkání ctitelů Božího milosrdenství

a budoucích členů Společenství Božího milosrdenství.

Abychom věděli, jaký zájem je o toto setkání, prosím, aby se zájemci o toto setkání hlásili buď přímo do hotelu Oskol, ulice Oskol, na telefonní číslo 0634/24 170 nebo 24 240. Skupiny, které by měly zájem o auto-busy, ať se hlásí na Cestovní kancelář Tilia, Benešova 18/20, Brno, telefon 05/42 21 76 13 nebo na firmu Markéta Jindrová 02/43 19 103 po 21. hodině.

Program:

8.00 výstavka fotografií z míst,

kde se sestra Faustina narodila, žila a zemřela

od 9.00 promítání filmů,

Boží milosrdenství - americký

10.00 Powrot (návrat) - polský

10.45 Sodoma Gomora a 10 spravedlivých - polský

Beseda

12.00 oběd

13.00 Relikvie - polský

14.30 Blahořečení sestry Faustiny - český

15.00 hodin adorace k Božímu Milosrdenství

15.30 pokračování filmu Blahořečení

16.30 český dokumentární film, natočený na místech, kde žila sestra Faustina

17.30 První česká pouť do Mysliboře a přípravy na založení Společenství Božího milosrdenství

18.30 promítnutí diapozitivů ze mše svaté sloužené k 63. výročí Pána Ježíše v Plocku a na svátek Božího milosrdenství

Beseda

Zakončení v 19.30

Zakladatelka Společenství Božího milosrdenství M.J.

MALÝ SLOVNÍK „NOVÉHO VĚKU“

Na tomto místě systematicky vysvětlujeme obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do styku v rámci propagace sektářského hnutí No-vý věk („New Age“), které se naplno rozběhlo i v našich sdělovacích prostředcích. Slova označená v textu */budou v tomto slovníku postupně vysvětlena.

OKULTISMUS

(latinsky occultus=skrytý, tajný) označuje široký souhrn */esoterních nauk a praktik, které mají za cíl poznat a podrobit si tajemné nadpřiro-zené skutečnosti, aby s nimi bylo možno komunikovat a manipulovat. Spadají sem také některé jevy, které zatím nejsou zcela vědecky vysvětle-ny, ale jejich vysvětlení se předpo-kládá v budoucnosti. Některými ta-kovými jevy se zabývá parapsycho-logie. V posledních desetiletích jsme ovšem svědky tzv. okultní vlny, kte-rá má světonázorový charakter a v různých variantách vychází z */monistického přesvědčení o existenci všepřonikající a všespojující materiálně-duchovní energie, kterou je

možno odhalit různými specifickými praktikami a dále pomocí osvědčeného symbolického jednání ji ovlivňovat a využívat. K těmto praktikám patří celý arzenál známý z */magie a */mantiky, */spiritismu či */satanismu. Takto podrobené ta-jemné síly mají sloužit k předpo-vídání budoucnosti, léčení, ovlivňo-vání počasí, probouzení a uspokojování erotiky, ale také k ubližování druhým od poškozování zdraví, vyvolávání nehod až po zapříčinění smrti (viz */bílá a černá magie). Do hnutí NEW AGE vstoupil okultismus jednak spolu s */antroposofií, jed-nak pod pláštíkem tendenčně apli-kované parapsychologie jako jedna z cest do klamně chápaného */transcendentna, jako alternativní léčebná metoda, ale také z komerč-ních důvodů jako tzv. PSÍ-džob (psí je název řecké dvojhlásky, kterou začíná slovo psychologie), který zne-užívá stavů individuálních nebo ko-lektivních úzkostí a nabízí za úplatu nalezení vnitřního klidu. Okultismus se projevuje i uvnitř křesťanství ve formě pověr, zaříkávání, pokřivené-ho chápání a zneužívání posvátných symbolů apod., kdy se věcem nebo slovům přikládá magická síla, která má za cíl svévolnou m a n i p u l a c i s Boží mocí.

„Pro starší, postiženou, omezeně pohyblivou maminku hledáme placenou ošetrovatelku na 8 hodin denně v Tišnově u Brna. Dle potřeby můžeme poskytnout i ubytování.“
Hřibová Olga, Hanáková 716, 666 03 Tišnov.

Matrice cyrilometodějská

s.r.o.



Dolní nám. 24

771 00 Olomouc

Účastníte se latinské mše svaté a nerozumíte latinsky? Máte rádi vážnou hudbu? Zajímáte se o výtvorné umění? Pak je právě vám určena publikace, kterou k vydání připravuje Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc:

Jiří Kočí,

Fundamenta linguae Latinae

Tato útlá příručka Vás jednodu-chou, srozumitelnou formou uvede do základů latinské řeči, užívané v ka-tolické liturgii. Autor je dlouholetý zku-šený učitel latiny a francouzštiny, v současnosti vyučuje na Cyrilometo-dějské teologické fakultě v Olomouci.

Připravovaná publikace bude na našem trhu svým zaměřením a cenou zcela ojedinělá.

Formát A5, 28 stran, předpo-kládaná cena 18,- Kč

Otázky, odpovědi:

PROČ CÍRKEV POUČUJE LIDI V OTÁZKÁCH MRAVNOSTI?

Církev často zaujímá zásadní postoj v oblasti morálky rodinné, sexuální a společenské. Křesťané však přesto nejsou lepší než ostatní lidé a neřídí se vždy hlasem Církve.

Proč se tedy Církev nezdá svého poučování ve věci mravů?

Otázek je několik. Probereme je jednu po druhé. Kdyby se celý svět řídil morálními pravidly, bylo by zbytečné, aby se o nich stále znovu mluvilo. Jestliže je však Církev stále připomíná, je to proto, že se na ně zapomíná nebo se podle nich nežije - což platí samozřejmě i o křesťanech. Taková je skutečnost. Tak dlouho, dokud budou lidé lidmi, bude třeba jim připomínat mravní zákony.

Morální hlediska, týkající se oblastí, o nichž jsme se výše zmínili, jsou v dnešní době velmi ožehavým problémem. Právě zde se setkáváme s odmítáním: Většina lidí tato mravní pravidla nechce. Společnost se přizpůsobuje převládajícím mravům, místo aby byla jejich vládyní. To ovšem není žádný pokrok.

Rodiče dobře vědí, že nemohou nechat

dělat své děti „cokoliv“. Také společnost má za úkol mravy řídit. (Tím, že vyhláší mravní zákony a zabezpečuje jejich plnění). Určité oblasti života však kladou odpor uvědomělému osobnímu rozhodování: Co se týká např. morálky sexuální, končí to tím, že se nikdo neodvažuje ozvat proti rozšířené praxi. Vše se přijímá. A to je žalostná kapitulace.

Církev chápe situaci člověka, jeho slabost a nespočet svodů, jimž je vystaven. Nepopírá existenci hříchu. Ale nemůže rozhodně prohlašovat, že určitá věc se stává dobrem jen proto, „protože to dělá každý“ (což ostatně není vždy pravdou!).

Kdyby se Církev spokojila s tím, že by hlásala mravní zákony jen křesťanům, (tzn. „jen k vnitřnímu použití v Církvi“) to by podle mnoha lidí ještě ušlo. Ale Církev má nárok

obracet se ke všem lidem, a nejenom ke křesťanům. A to svět těžko snáší!

Na Církev se silně útočí pro její postoj ve věci manželství a sexuální morálky. Zde lidé tvrdí, že mají nárok na absolutní autonomii. A jak je tomu na mnohem složitější úrovni morálky společenské, hospodářské nebo mezinárodní? Kolik lidí - a to dokonce mezi křesťany - je ochotno vzít na sebe určité oběti? Každý souhlasí s příkázáním „Nepokradeš“. Ale nespravedlnost a ekonomický egoismus bohatých zemí nezneklidňuje nikoho, přes katastrofickou hospodářskou situaci zemí Třetího světa. Naléhavá výzva k návratu k morálce - která nikdy nebyla lidmi přijímána lehce a ochotně - byla kdysi posláním proroků: ti na to často dopláceli svým životem.

A církev se nemůže vzdát tohoto prorockého poslání, ať již by ji to mělo stát cokoliv.

Přel. z Hedwigsblattu

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon/fax 068/52 228 03. Zástupce šéfredaktora Dr. Radomír Malý, Pionýrská 19, Brno, PSČ 602 00; telefon 05/75 88 67. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.

Odesílatel:
Matice cyrilometodějská s.r.o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

Novinové výplatné

Poštovné úvěrováno